ஜநவிநோதிநி.

இல். 10, 11.] {அக்டோபர்மீ நவம்பர்மீ} 1879. [புஸ்த. X.

துருவதேசங்கள்.

தக்ஷிணத்துருவம் உத்தரத்துருவம் என்னப்படுகிற இப்பூமியின் தென்முனை வடமுனைகளுக்கு அருகே போகப்போக இப்பூமியின் விநோதக்காட்சிகள் விதம்விதமாகத் தோன்றக் காணலாம். உயிர்வாழ்க்கைக்குச் சிறிதும் ஏலாத அந்தப் பிராந்தங்களில் மாஞ்செடி முதலிய பூமியின் விளைவுகளும் மற்ற ஜீவவர்க்கங்களும் விசேஷமாயில்லையாதலால் அவை கண்களிக்கப்பார்த்து ஆநந்திக்கத்தக்க விடமல்லவென்றாலும், மிகவும் அற்புதமான வேறு சில காட்சிகள் அவ்விடத்துக்கே உரியவையாயிருக்கின்றன. மாலைவேளைகளில் உத்தாமகாசமுத்திரத்தண்டை பனிமூடிய பர்வதங்களும் ஆகாயமும் பளபளவென்று பிரகாசிக்கச் சூரியன் அஸ்தமிப்பது ஓர் அழகாயிருக்கும். வெகுநாள்வரையில் சூரியன் உதயமே ஆகாமல் ஒரே இராவாய்ச் சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களுமாத்திரமே ஆகாயத்தில் வட்டமாய்ச் சுற்றிச்சுற்றிவந்து பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்க, அந்நிலவொளியிலேயே அத்தேசத்து ஜனங்கள் தங்கள் ஜீவநோபாயமான வேட்டைமுதலிய தொழில்களைச் செய்துவருவதும் ஓர் அற்புதமாயிருக்கும்.

நீர் உறைந்துபோன பனிக்கட்டிகள் அநேகமாய் மலைமலையாகக் கடலில் நாற்புறமும் மிதந்துகொண்டிருக்கும். மாலைவேளைகளில் தூரத்துப்பார்வைக்கு அவையெல்லாம் அக்கினிமலைபோலவும், சமீபப்பார்வைக்கு அதிக மழமழப்பான சலவைக்கற்கள் போலவும் தோன்றும். இக்காட்சிகள் பலவற்றுள்ளும் அரோரா என்னும் துருவச்சோதியின் காட்சி அவ்விடங்களில் மிகவும் அற்

புதமானது. பொழுதுபட்டு இருள்மூடின சிலநாழிகைக்கெல்லாம் வடபுறத்தில் பகல்வெளிச்சம்போன்ற ஓர் ஒளிதோன்றி நடுவானம்வரையிற்பரவி மறுபடியும் அப்படியே மறைந்து போகின்றது. அந்த அரோராவின் வெளிச்சந்தான் இருள்மூடிய இரவுகளில் அத்தேசத்து ஜனங்களுக்குப் பலவித வேலைகளும் செய்ய உபயோகமாகின்றது.

மற்றவிடங்களிலெல்லாம் இஷ்டப்படிப் பூமியைக் கையாள வல்ல மனிதர்கள் அந்தக் குளிர்ச்சீமைகளில் மிகவும் பராதீனர்களாய்க் கிடக்கிறார்கள். அங்கிருப்பவர்களெல்லாம் வேடர்களும் இடையர்களும் செம்படவர்களுமாய்த் திரிந்து ஜீவிப்பவர்களேயொழிய வேறல்லர். அவ்விடங்களில் கைத்தொழில்களும் பயிர்த்தொழில்களும் கிடையாதாகையால் அவ்விடத்து மனிதர்களெல்லாம் தங்களுடைய ஜீவனத்துக்கு முழுதும் பசுமிருகம் முதலானவைகளையே நம்பியிருக்கிறார்கள்; அவர்களுக்குச் சகல ஐசுவரியமும் அவைதாம்; உண்டியளிப்பவைகளும் அவைதாம்; உடையளிப்பவைகளும் அவைதாம்; உறைவிடம் அமைப்பனவைகளும் அவைதாம். மான், கரடி முதலியவற்றின் தோல்களைப் பதப்படுத்தித் தேசாந்தரங்களுக்கும் வர்த்தகச்சரக்குகளாய் அனுப்புகிறார்கள். இப்படி வேடர்களும் இடையர்களுமாயாவது மனிதர்கள் அருமையாய்ச் சஞ்சரிப்பதும் அவர்களுக்குத் துணையாய்க் கலைமான்கள் குடிகொண்டிருப்பதும் உத்தரத்துருவத்தருகிலேதான். தக்ஷிணத்துருவத்தையடுத்த தேசமெல்லாம் முழுதும் நிர்மானுஷியமானவை. தேசாந்தரயாத்திரையாய்ப் போகிற பறவைகள்தவிர மற்றெவ்வித ஜந்துவும் அங்கே கிடையாது; பூமியில் எவ்விதமான விளைவும் உண்டாவதில்லை.

துருவதேசத்து ஜந்துக்களெல்லாவற்றுள்ளும் மிகவும் உபயோகமானது கலைமான். ஆப்பிரிக்காதேசத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஒட்டகமும், தென்அமெரிக்காவிலுள்ளவர்களுக்குக் கோவேறுகழுதைகளும் இந்துமகாசமுத்திரத்துத் தீவிலுள்ளவர்களுக்குத் தென்னைமரமும் எப்படியோ அப்படித் துருவகாட்டுக்குடிகளுக்குக் கலைமான்கள் இன்றியமையாத்துணையாயிருக்கின்றன. ஸமசீதோஷ்ணதேசத்தாருக்குக் குதிரை ஆடுமாடு முதலிய பல ஜந்துக்கள்செய்கிற பல உதவிகளையும் சீததேசத்தாருக்குக் கலைமானொன்றே பிழைத்திருந்தும் இறந்தும் செய்கின்றது. கலைமான்களைப் பிடிப்

பதும் பழக்குவதும் எளிதுதான். கலைமான்கள் தம் எஜமான னுக்கு இரைதேடுகிற வருத்தங்கூட உண்டாகவொட்டாமல் அவ னைக் காக்கின்றன. அவைகளுக்குத் தம் இரை இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிப்பதில் புத்திநுட்பும் அதிகம்; தமக்கு இரையானபுற்கள் அநேகம் அடிகளுக்குக்கீழ்ப் பனிக்கட்டியிற் புதைந்துகிடந்தாலும், அவையிருக்குமிடத்தைக் கலைமான்கள் வெகு நுட்பமாய்க் கண்டு பிடிக்கின்றன. வனாந்தரக்கப்பலென்று சொல்லும்படி ஒட்டகங்கள் ஆப்பிரிக்காதேசத்துப் பெரிய மணல்வெளிகளில் போவதற்கு எப் படிப் பேருதவியாயிருக்கின்றனவோ அப்படியே, பனிக்கட்டிகள் பாந்த குளிர்தேசங்களில் போவதற்குக் கலைமான்கள் இன்றியமை யாத் துணையாயிருக்கின்றன. அக்கலைமான்கள் ஓடிவிளையாடும் காட்சியை இச்சஞ்சிகைப்படத்தில் காட்டியிருக்கிறோம்.

ஒரு பூதத்தோடு செய்துகொண்ட உடன்படிக்கை

அல்லது

நீராவியந்திரம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட விதம்.

பல ஆண்டுகளுக்குமுன்னே நான் வெகு வாலிபனாயிருக்கை யில் அற்புதமான கதை ஒன்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதுமா த்திரமேயன்று; பின்பு அக்கதையை நான் படித்துப்பார்த்ததுமு ண்டு. அதன் வரலாற்றை ஒருவாறு சுருக்கிச்சொல்லுகிறேன்.

நெடுநாளைக்குமுன்னே சுமதியென்றொரு சிறுவனிருந்தான். அவனுடைய தகப்பன் கோதுமைமாவு வர்த்தகஞ்செய்பவன். அவ் வர்த்தகனுக்கு மாவரைக்கிற யந்திரம் இரண்டுண்டு. ஒன்று வாயுயந் திரம்; மற்றொன்று ஜலயந்திரம். வாயுயந்திரம் நன்றாய்க் காற்றுவீசு கிற ஒரு பெரிய மலைமேலிருந்தது; ஜலயந்திரம் ஒரு நதியின் கீழ்ப் புறத்திலிருந்தது. பலமாய்க் காற்றுவீசும்போது மலைமேலிருந்த வாயுயந்திரம் வெகு வேகமாய்ச்சுழன்றது. வர்த்தகன் இஷ்டப்படி கோதுமைமாவு விசேஷமாய் அரைப்பட்டு வியாபாரம் அதிகமாய் நடந்துவந்தது. அப்படியே நீர் குறைவில்லாமல் வந்துகொண்டி ருந்தகாலத்தில் ஜலயந்திரமும் காதுக்கினிப்பாய்க் கூவிக்கொண்டு சுழன்றுவந்தது. அந்த யந்திரம் ஆடுகிறகூச்சலே அவ்வீட்டுச் சிறு வர்களுக்கு ஒரு விளையாட்டாகவும், குழந்தைகளைத் தூங்கச் செய்ய ஒரு இனியபாட்டாகவும் இருந்தது.

அப்படியிருக்கச் சுபுத்தியென்பவனுக்குப் பன்னிரண்டு வயதாயிற்று; பாடசாலைக்குப்போய்ப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். படிப்பில் அவன் அதிக ஆவலுடையவன். சிலகாலங்களில் அவன் படிக்கவும், படியாமல் விளையாடவும், விளையாடாமல் சும்மா உட்காந்திருப்பான். அதுகண்டு அவனைச் சோம்பேறியென்று நினைத்திருந்தார்கள். அது உண்மையன்று; விஷயங்களை ஆராய்ச்சிசெய்வதில் அவனுக்கு ஊக்கம் அதிகம்; எப்போதும் ஏதாவது ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி ஆலோசிப்பதே தொழிலாகக்கொண்டிருந்தான். வீட்டில் விளையாட உடன்பிறந்தவர்களாவது மற்றவர்களாவது எவ்விதமான பிள்ளைகளுமில்லாமலிருந்ததும் அவனுடைய ஆலோசனைக்கு ஒரு துணையாயிற்று. மாலைவேளைகளில் ஆற்றங்கரையிலாவது உட்காந்து ஏதோ ஒன்றை ஆலோசித்துக்கொண்டு பொழுதுபோக்குவான்; ஜலயந்திரத்தண்டையாவது உட்காந்து சக்கரங்கள் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு சுழல்வதையும், மாவு அரைபடுவது முதலியவைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு பொழுதுபோக்குவான்; சிலதினங்களில் மலைமேலேறி வாயுயந்திரத்தண்டைபோய் உட்காந்திருப்பதுமுண்டு. இப்படிப் பலவிதமாய் ஆலோசனைசெய்ததனால், பெரியவனானபிறகு தான் செய்யவேண்டிய வியாபாரங்கள் இவையென்பதையும் அவன் அப்பொழுதே கண்டறியலானான். அம்மகனுடைய மனப்போக்கையும் சுறுசுறுப்பையும்பார்த்துத் தாய்தந்தையர்களும் மிக்க மனக்களிப்படைந்தார்கள்.

அப்படியிருக்க, ஒருநாள் மாலைவேளையில் அந்தச் சிறுவன் பாடசாலைவிட்டதும் விநோதமாய்ப்பார்க்க ஜலயந்திரத்தண்டை போனான். போய்ப்பார்க்கையில் சக்கரமெல்லாம் அசைவற்றுக்கிடந்தன; யந்திரம் சலிக்கவேயில்லை. இதேனென்று கேட்டதற்கு, அங்கிருந்தவர்கள் நீரில்லாமையால் இப்படியாயிற்றென்றார்கள். பின்பு அங்கிருந்து காற்றுயந்திரத்தண்டைபோனான். அதுவும் நின்றுபோயிருந்தது. காற்றேயில்லாமையால் யந்திரம் ஓடவில்லையென்றார்கள். அதைக் கேட்டவுடனே அச்சிறுவன் வீட்டுக்குச் சென்றான். அப்போது மாவுவாங்க அநேகர்வந்து காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தண்ணீரும் காற்றுமில்லாமல் ஜலயந்திரம் வாயுயந்திரம் இரண்டும் ஒருசேர நின்றுபோகவே இதற்கென்னசெய்கிறதென்று அவ்வர்த்தகன் தவித்துத் தடுமாறிக்கொண்டிருந்தான். அதுகண்டு அவன் மகன், ஐயா, நமது யந்திரத்தை ஆட்ட இன்னும் ஏதாவது வேறொருபொருளை நீங்களேன் தேடிக்கொள்ளக்கூடாதென்று அவனைக் கேட்டான். அதற்கு அவன் நகைத்து, அம்மகனைத் தடவிக்கொடுத்து, அட மூடா; தண்ணீர் காற்று இவற்றைப்பார்க்க வலியது வேறொன்று உண்டோ என, அவன், ஏதாவதொன்று இருந்தாலுமிருக்கக்கூடுமென்றான். அதுகேட்டுத் தாய், அடபிள்ளாய்! கிணற்றுத்தவளைக்கு நாட்டுவளப்பமேன்?

முன்னமே மனங்கலங்கித் தவிக்கிறவளை நீ பின்னுமேன் வருத்துகிறாய்? நீ போய் என்னவோ ஆலோசனை சொல்லுகிறாயே என்றாள். ஆயினும் அச்சிறுவனுடைய ஆலோசனைக்கு இதுவும் ஒரு புதிய விஷயமாய்ச் சேர்ந்தது. அதுமுதல் சிலகாலம் அவன் யந்திரங்களைச் சுழற்றத்தகுந்த கருவி ஏதாவது ஒன்று உண்டா என்பதுதவிர, வேறொன்றையும் சிந்திக்கவேயில்லை.

அப்படியிருக்க, ஒருநாள் அச்சிறுவன் சிறிதுநேரம் ஆற்றோரத்தில் உலாவிவிட்டு அங்கோரிடத்தில் சற்றே இளைப்பாற உட்கார்ந்து, யந்திரங்களைப்பற்றியும், நீர் காற்று இவற்றைப்பற்றியும், யந்திரங்களைச் சுழற்றப் புதிதாய் ஒருபொருள் கண்டுபிடிக்கக்கூடுமென்று நினைத்தது தன்னுடைய அறியாமைதானோ என்பதைப் பற்றியும் ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அந்தக்ஷணத்தில் ஒரு பெரும்பூதம் பூமியினின்றும் மேலெழுந்துவரக் காணப்பட்டது. அந்தப் பூதம் ஒருவிதமான வடிவமுமின்றிப் பார்வைக்குப் பயங்கரமாயிருந்தது. அச்சிறுவன் அதுகண்டு, இதென்ன? நாம் இப்போது கனவுகாண்கிறோமா என்னவென்று நினைத்துக் கண்களை நன்றாய்த் தேய்த்துத் துடைத்துக்கொண்டு விழித்துப்பார்த்தான். அப்போதும் அது அப்படியே தெரிந்தது. மேலும் அதன்வடிவம் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் வளர்ந்துகொண்டேயிருந்தது. அதுகண்டு அச்சிறுவன் முதலில் கொஞ்சம் பயந்தானென்றாலும் உடனே மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு தைரியமாய், நீங்கள் யாரையா? உங்கள் பெயரென்னவென்று கேட்டான்.

அதற்கு அவ்வடிவம், உன் கண்ணுக்கு நான் இன்னானென்று தெரியவில்லையா? நானொரு பெரும்பூதம்; எனக்கு ஆகாயமென்று பெயர், நீர் நெருப்பு இரண்டும் எனக்குப் பெற்றோர்கள் என்றது. அதுகேட்டுச் சிறுவன், நீ மகா பலசாலியோ என, அது, ஆம், ஆயிரம்யானைகள்சேர்ந்தாலும் என் பலத்துக்கு ஈடாகா; பல்வாறு சொல்லியென்ன? பலத்தில் எனக்கு ஒப்பானது வேறொன்றும் கிடையாது எனக்கேட்டு, அவன், ஆயின் நீ என்னசெய்ய மாட்டுவாய் என்றான். அந்தப் பூதம் எனக்கு அசாத்தியமான வேலை உலகிலொன்றும் கிடையாது; ஆயின் யாராவது ஒருவர் என்னைத் தக்கவழியில்கொண்டு திருப்பவேண்டும். எனக்குப் புத்தி மட்டு; எப்போதும் பலசாலிகளுக்குப் புத்தி குறைவாய்த்தானிருக்கும். ஆதலால் யாராவது என்னோடுகூடவேயிருந்து அப்பப்போது சரியானவழியை எனக்குக் காட்டிக்கொண்டுவருவார்களானால், நான் எதையும் செம்மையாய்ச் செய்துமுடிக்கமாட்டுவேன் என்று சொல்லிற்று.

ஆயின் நீ என்னவேலை செய்யமாட்டுவாய் என்று அச்சிறுவன் கேட்க, பூதம் நகைத்து, நான் கோடாகோடி வேலைகளையும் செய்வேன்; இவ்வுலகம் உண்டானநாள்முதல் நான் அவற்றைச் செய்து

கொண்டுதானிருக்கிறேன். இவ்வுலகத்தையும் என்னையும் படைத்தவர் நான் தவறாமல் அவற்றைச் சரியாய்ச் செய்யும்படி காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இப்பூமிக்குத் தண்ணீர்தருவித்துப் புற்பூண்டு முதலியவைகளை வளர்ப்பதும், தரையில் ஓரிடத்திலுள்ள நீர்களை மேலே கொண்டுபோய் மேகங்களாக்கிப் பூமிமுழுதும் மழைபொழியச்செய்வதும் நானே. சிலவேளைகளில் விசேஷமாய் வந்து இப்பூமியைக் குமிழ்க்கும்படியாகவும் செய்வேன். அக்குமிழிகளைத்தான் நீங்கள் பர்வதமென்கிறீர்கள் என்றது.

அதுகேட்டுச் சிறுவன், நீ யந்திரங்களை ஓட்டமாட்டுவாயாஎன, எப்படிப்பட்ட யந்திரமானாலும் எத்தனையானாலும் ஓட்டக்கூடும்; ஆயின் யாராவது ஒருவர் எனக்குக் கொஞ்சம் ஒத்தாசையாயிருந்து செய்யவேண்டியவிதம் இப்படியென்று காட்டவேண்டும் எனக்கேட்டு, அப்படியானால், எங்களுக்கு இரண்டுயந்திரமிருக்கின்றன, அவற்றை ஓட்டுவாயா? அதை எப்போதும் ஓட்டிக்கொண்டிருப்பாயா? ஒருபோதும் நீ ஓய்ந்துபோகமாட்டாயா? எவ்வளவு பெரியயந்திரம் உன்னால் ஓட்டக்கூடும் என்றான்.

அதற்கு அந்தப் பூதம், எத்தனையந்திரமானாலும் சரி, அது எவ்வளவு பெரிதானாலும் சரி, ஓட்ட யாதொரு வருத்தமுமில்லை; ஓய்ந்துபோகிறதென்றாயே, அது எப்படிப்பட்டதோ அதுவே எனக்குத் தெரியாது. பலகோடி நூற்றாண்டுகளாய் இராப்பகல் ஓயாமல் நான் வேலைசெய்துகொண்டேதானிருக்கிறேன்; எனக்கு இளைப்பாறவேண்டுவதேயில்லை என்றது.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டு அச்சிறுவன் மிகவும் சந்தோஷமாய், அப்படியானால், என் தகப்பனுடைய யந்திரங்களை ஓட்ட உனக்குச் சம்மதந்தானாவென்று கேட்டான். ஆயினும் அதற்கு அந்தப் பூதம்சொன்ன பதிலைக்கேட்கவே அவன் கொஞ்சம் பின்னடையும்படியாயிற்று; தக்க கூலிகொடுப்பாயானால் அப்படியே செய்கிறேனென்றது. ஆனால் உனக்கு எவ்வளவுகூலிகொடுக்க வேண்டுமென்று சிறுவன்கேட்க அதற்கு அந்தப் பூதம் சொன்னது:

நீ அதிகமாய் ஒன்றும் கொடுக்கவேண்டுவதில்லை. மேலும் எனக்காக ஒன்றும்வேண்டாம்; நான் உபகாரமாகவே செய்கிறேன். எனக்குக் கைகாலொன்றுமில்லையே; கையில்லாமல் எப்படி யந்திரத்தைத் திருப்புகிறது. மழையையெல்லாம் நான் முதுகின்மேலே தூக்கிக்கொண்டுவருகிறேன்; மலை, பூகம்பம் முதலியவைகளை மூச்சினால் உண்டாக்குகிறேன்; யந்திரங்களை எப்படித் திருப்புகிறது? குறைந்தது கையாவது இருந்தால்தான் திருப்பக்கூடும். ஆதலால் நீ எனக்கு இரும்பாலும் பித்தளையாலும் அதிக உரப்பாய் இரண்டு பெருங்கைகள் செய்துகொடுக்கவேண்டும். இவ்வளவுதான் எனக்கு வேண்டியது. என் தாய்தந்தையர்கள் மிகவும் தள்ளாதவர்களாய் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறார்கள். அவர்களை உபே

கூடிக்கலாகாது. அவர்களைக் காக்கவேண்டியது என்கடமை. ஆதலால் அவர்களுக்கு வேண்டியதையும் நீ தேடிக்கொடுக்கவேண்டும். அவர்கள் மிக்க ஜாக்கிரதையும் மிதச்செலவுமுடையவர்களாதலால், உனக்கு அதிகமாய்ச் செலவிடமாட்டார்கள்; ஆயினும் நீ அவர்களுக்குக் குறைவுசெய்யக்கூடாது. என் தகப்பனுக்கு இரும்பினாலும் கள்மண்ணாலும் உறுதியாய் வீடொன்று கட்டிக்கொடுத்துக் குறைவில்லாமல் இரைபோட்டுவரவேண்டும். என் தகப்பனுக்குப் பசி மிகவும் அதிகம். கட்டையும் கரியும் நல்லகாற்றுமே அவனுக்குவேண்டிய உணவு. அப்படியே நீ என் தாய்க்கும் ஒரு சிறந்த வீடு கட்டிக்கொடுக்கவேண்டும். அவளுக்கு வேண்டிய போஜனமெல்லாம் தண்ணீர்தான். ஆதலால், நீ எனக்குக் கைகள் அமைத்துக்கொடுத்து என் தகப்பனுக்குச் சிறந்த ஒருவீடும் புசிக்க கட்டை கரி காற்று இவைகளும், தந்தைவீட்டுப் பக்கத்தில் தாய்க்கு ஒரு வீடும் அதற்குவேண்டிய தண்ணீரும் குறைவில்லாமல் கொடுத்துக்கொண்டுவருவாயானால், உனக்கு எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் எத்தனைகாலம் வேண்டுமானாலும் நான் குறைவில்லாமல் வேலைசெய்துகொண்டிருக்கிறேன். பின்பு நீ எனக்கு ஒரு வெகுமதியும் கொடுக்கவேண்டாம். நான் போய்வருகிறேன்; நன்றாய்த் தீரத்தெளிய ஆலோசித்து உன் இஷ்டப்படிச் செய்; நீவேண்டும்போது நான் வரச் சித்தமாயிருக்கிறேனென்று சொல்லி அந்தப் பூதம் மறைந்துபோயிற்று.

பின்பு அச்சிறுவன் அந்தப் பெரும்பூதம் சொன்ன விஷயங்களைப்பற்றி ஆலோசித்துக்கொண்டே வீட்டுக்குப் போய், உடம்பு செம்மையில்லையென்று சாக்கிட்டுப் போஜனங்கூடப் புசியாமல் படுத்துக்கொண்டு அவ்விஷயங்களை ஆலோசிப்பதே தொழிலாயிருந்தான். அவன் தான் கண்டதை ஒருவரோடும் சொல்லவில்லை. அந்தப் பூதத்திற்கு இரண்டுகைகள் ஏற்படுத்தவேண்டிய விதத்தைப்பற்றியும், அதன் தாய்தந்தையர்களுக்கு வீடுகட்டவேண்டிய மாதிரியைப்பற்றியும் அவன் எழுதிப் பரீக்ஷைபார்த்த கடிதங்களுக்கு அளவில்லை. அதுகண்டு அவனுடைய நேசர்கள், இதென்ன? இவன் எந்தச் சாஸ்திரத்தைப்பற்றி ஆலோசிக்கிறானென்று அதிசயித்தார்கள். அவன் அவ்விஷயங்களைப்பற்றி ஆலோசனை செய்கையில், கடவுள் நமது சிரசைப் புஜத்திற்குமேல் அமைத்ததற்குக் காரணமும், சிரசுக்குள் மூளையை அமைத்ததற்குக் காரணமும் இவையென்பதும் இன்னும் சில விஷயங்களும் கண்டுபிடித்தான். அவற்றோடுகூட அந்தப் பூதத்திற்குக் கைகள் அமைக்க வேண்டியவிதமும், அதன் தாய்தந்தையர்களுக்கு வீடுகட்டித் தீனிபோடவேண்டியவிதமும் இப்படிப்பட்டவையென்றும் கண்டுபிடித்தான். தக்க வயதுவந்தபிறகு அவன் அவற்றையெல்லாம் பிரத்தியக்ஷமாய்ச் செய்கையில் காண்பித்து, மிக்க மகிழ்ச்சியும் லாப

மும் அடைந்ததுமல்லாமல் விசேஷமாய்ப் பிரசித்தியும்பெற்றான். ஆகாயமென்னும் அந்தப் பூதமும் முன் தான் வாக்குக்கொடுத்த படியே அந்த உடன்படிக்கைகளின்மேல் அவனுக்கு வேலைசெய்ய ஆரம்பித்து இன்னும் அப்படியே செய்துகொண்டுவருகின்றது. நீராவியந்திரத்தைப்பற்றிய புத்தகங்களைப் படித்தால் இங்கேசொல்லிய விஷயங்களெல்லாம் இன்னும் தெளிவாய்த் தெரியவரும். யந்திரங்களை ஓட்டுவதுமாத்திரமேயன்றி இன்னும் பலவேலைகளையும் அந்தப் பூதம் செய்கிறதென்பதும் தெரியவரும். ஆயின், அதன் பெற்றோர்களாகிய நீர் நெருப்புகளை நன்றாய்ப் போஷித்து அதன் கைகால்களுக்கும் யாதொரு அபாயமில்லாமல் நாம் கவனமாய்க் காத்துவரவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகின்றது. அதன்படி நாம் நடவாமற் போவோமானால், அது செம்மையாய் வேலைசெய்வதில்லை. அதனால் பெருந்தீமைகளுண்டாகின்றன.

நாம் ஏதாவது ஒரு உடன்படிக்கை செய்துகொண்டோமானால், அதை நிறைவேற்றவேண்டுவது நமது கடமையென்பது இதனால் தெளிவாகின்றது. இயற்கைத்திறமையென்று சொல்லப்பட்ட இந்தப் பூதத்தின் சக்திகளெல்லாம் கடவுளுடைய சாமர்த்தியங்களேயொழிய வேறல்ல; அவற்றின் இயற்கையை அறிந்து அவற்றிற்குத் தக்கபடி நடப்பவனிடத்தில் ஈசுவரசக்தியிருக்கிறதென்றே சொல்லவேண்டும். அவனுக்கு அசாத்தியமானது ஒன்றுமிராது. அவற்றை உபேக்ஷைசெய்பவன் தன்னைக் கெடுத்துக்கொள்வதுமல்லாமல் பிறர்க்கும் கெடுதிவிளைவிப்பான். எப்படியெனில், இருப்புப்பாதை, நீராவிக்கப்பல் முதலிய நீராவியந்திரம் வேலைசெய்கிறவிடங்களில் உண்டாகும் பலவகைத் தீமைகளும், அநேகமாய் அறியாமையாலாவது அலக்ஷியத்தாலாவது உண்டாகின்றவையேயொழிய வேறல்ல. ஆதலால் இவ்விதமான இயற்கைத்திறமைகளை நாம் கையாளவேண்டுமானால், அவற்றை உபயோகிப்பதற்குக் கடவுள் ஏற்படுத்திய நியாயங்களையும் நாம் சரியாகச் செலுத்திவரவேண்டும்.

ஆலிகொஜியா என்பவன் கதை.

வெகுகாலத்திற்குமுன்னே பாக்தாத் நகரத்தில் ஆலிகொஜியா என்று ஒரு வர்த்தகனிருந்தான், அக்காலத்தில் வர்த்தகர்கள் தங்கள் சரக்குகளைத் தாங்களே எடுத்துக்கொண்டு தேசந்தேசமாய்ப்போய் விற்றுவருவது வழக்கம்; சிலகாலங்களில் கடல்மார்க்கமாயும் யாத்திரைபோவார்கள். தரைவழியாய்ப் போகவேண்டுமானால், பல வர்த்தகர்கள் கூட்டமாய்க் கூடித் தங்கள் சரக்குகளை ஒட்டகங்களின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு பலதேசங்களுக்கும் போவார்கள்.

அப்படி ஒருதடவை பல வர்த்தகர்கள் பாக்தாத் நகரத்திலிருந்து எகிப்துதேசத்திலுள்ள கயரோபட்டணத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது ஆலிகொஜியாவும் அவர்களோடு கூடப் போகவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, அதுவரையில் தான் செய்துவந்த பல யாத்திரைகளைப்பார்க்கிலும் 'அது நெடுந்தூர யாத்திரையாதலால், தான் போய் வருமளவும் வீட்டுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்துவிட்டு, ஆயிரம் மோகராதவிர மற்றத் தன் ஆஸ்திக்கெல்லாம் வேண்டிய சரக்கு வாங்கிக்கொண்டு பயணப்பட்டான். போகும்போது அந்த ஆயிரம் மோகராவை வைத்துப் போவதற்கு வேறொரு பத்திரமான இடமும் தகுந்ததாய் அகப்படாமல், ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில் அந்த ஆயிரம் மோகராவையும் போட்டு, அதன்மேல் அந்தப் பாத்திரம்நிரம்ப எள்ளைப்போட்டடைத்து அதன் வாயை நன்றாய் மூடித் தனக்கு மிகவும் நேசனான மற்றொரு வர்த்தகனிடம் கொண்டுபோய், நண்பனே! நான் கயரோபட்டணத்துக்குப் போய்வருகிறவரையில், இந்த எள்ளுப்பாத்திரத்தைப் பத்திரமாய்க் காப்பாற்றிவைக்கிறாயா என்று கேட்க, அவன், இதற்கென்னவருத்தம்; இது என்னைச் சோறுகேட்கப்போகிறதா? தண்ணீர்கேட்கப்போகிறதா? உக்கிராணத்தில் போட்டுவைத்தால் சாமானோடு சாமானாய்க் கிடக்கிறது. என் சாமானறையின் திறவுகோல் இதோ இருக்கின்றது; நீயே கதவைத்திறந்து உனக்கு இஷ்டமான ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டுப் போ; இங்கே அதைத் தொடுவார் ஒருவருமில்லை. நீ வருகிறவரையில் அது அப்படியேதான் இருக்கும் என்றான். அதைக்கேட்டு அவன் அப்படியே அந்தக் குடத்தை அவ்வறைக்குள் வைத்துவிட்டு வர்த்தகர்களோடுகூடி யாத்திரைபோயினான். ஆனால் அவன் முதலில் கருதிப்போனபடியே சீக்கிரம் சுதேசத்திற்குத் திரும்பவில்லை. ஊரூராய்த் திரிந்துகொண்டு ஏழுவருஷகாலம் அங்கேயே இருந்துவிட்டான்.

அப்படியிருக்க அவன் திரும்பிவருவதற்குச் சிலநாள்முன்னே அவனுடைய எள்ளுக்குடத்தை வைத்துக்கொண்ட வர்த்தகன்வீட்டில் ஏதோ ஒருகாரியத்திற்காக எள்ளுவேண்டியிருந்தது. அப்போது வீட்டுக்காரி, வீட்டில் சிறிதும் எள்ளில்லையே, என்ன செய்கிறதென்று கூவ, அவ்வீட்டுக்காரன், நீ எள்ளென்று கூவவே எனக்கு நினைவுவந்தது: ஏழுவருஷத்திற்குமுன் ஆலிகொஜியா கயரோபட்டணத்திற்குப் போனபோது நம்முடைய உக்கிராணத்தில் ஒரு சால்நிரம்ப எள்ளு வைத்துவிட்டுப்போனான். இதுவரையில் அவனைப்பற்றி யாதொரு செய்தியும் தெரியவில்லை. ஒருவேளை அவன் இறந்துபோனானோ என்னவோ என்றுசொல்லி, உக்கிராணத்திற்சென்று அந்தச் சாலைத் திறந்துபார்த்தான். அதனுள் இருந்த எள்ளெல்லாங் கட்டிகட்டி ஒன்றுக்கும் உதவாமற்

போயிருந்தன. அடியில் ஒருவேளை நன்றாயிருக்குமோவென்று மேலேயிருந்த எள்ளையெல்லாம் தள்ளிப்பார்த்தான். தள்ளவே இரண்டொரு பொன்னாணயம் அகப்பட்டது. அதுகண்டு அவன் இதென்னவென்று ஆச்சரியப்பட்டு மேலேயிருந்த எள்ளுகளை யெல்லாம் தள்ளிப்பார்த்தான். அதன் அடிப்புறமெல்லாம் தங்க நாணயமாயிருந்தது. அதைக்கண்டு அவன் இன்னதுசெய்கிற தென்று தோன்றாமல், அந்த எள்ளையெல்லாம் அப்படியே வாரி அதில் போட்டு மூடிவிட்டு, ஆலிகொஜியாவின் எள்ளெல்லாம் மக்கிப்போயினவென்று தன் பெண்சாதியோடு சொல்லிச் சும்மா இருந்தான். தான் பொருள்கண்டதைப்பற்றி அவளுடன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

அன்றிரவெல்லாம் அவனுக்கு நித்திரையே வரவில்லை. அந்தப் பொருளை என்னசெய்கிறதென்று அதேசிந்தையாயிருந்தான். கடைசியில் அவற்றையெல்லாம் தானே எடுத்துக்கொள்ளுகிறதென்று தீர்மானித்து, மறுநாள் காலையில் எழுந்ததும், அந்தச் சாலிலிருந்த பொருளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு புதிதாய்க் கொஞ்சம் எள்ளுவாங்கி அது நிரம்பப் போட்டடைத்து முன்போல்மூடி முன் அவன் வைத்துப்போனவிடத்திலேயே வைத்துவிட்டான்.

இது நடந்த சிலநாளில் ஆலிகொஜியா திரும்பி அப்பட்டணத்திற்குவந்தான். வந்தவுடனே தன் நேசனான வர்த்தகனைப் போய்ப் பார்க்க, அவனைக் கண்டவுடனே அவ்வர்த்தகன் வெகு சந்தோஷமடைந்தவன்போல் எதிர்கொண்டுபோய் அவனைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு யோகக்ஷேமங்களை வினவினான். சிறுதுநேரம் விநோதமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தபிறகு ஆலிகொஜியா தான் வைத்துப்போன சாலைக் கொடுக்கும்படிக்கேட்க, வர்த்தகன்: தோழனே! இதோ திறவுகோல்; முன் நீ வைத்தபடிதான் அது இருக்கின்றது; போய் எடுத்துக்கொள் என்றான்.

அப்படியே ஆலிகொஜியா அந்தச்சாலை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப்போனான். வீடுபோய்ச்சேர்ந்ததும் அதைத் திறந்து பார்க்க, அதில் எள்ளுதவிர மற்றொன்றுமில்லை. அதுகண்டு, தன் பொருளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வர்த்தகன் தன்னை மோசஞ்செய்தானென்று, ஆலிகொஜியா நியாயாதிபதியினிடத்தில் பிரியாது செய்தான். நியாயாதிகாரி அந்த வர்த்தகனை அழைத்து விசாரணைசெய்ய, அவன், ஐயா! இந்த ஆலிகொஜியா என்பவர் ஒரு பெரிய பாத்திரத்தைக் கொண்டுவந்து, இது எள்ளுச்சால், பத்திரமாயிருக்கட்டுமென்று இவர் தாமே என்வீட்டில் வைத்துவிட்டுப்போய், திரும்பிவந்து அதை எடுத்துக்கொண்டுபோனார். இதுதவிர எனக்கு வேறொன்றும் தெரியாது. இப்போது ஆயிரம் பொன்னாணயம் வைத்தேனென்றால் நான் என்னசெய்கிறது? அதற்குள் எள்ளே வைத்திருந்ததோ பொன்னே வைத்திருந்ததோ,

நான் ஒன்றும் அறியேன்; நான் ஒருநாளும் அதைத் திறந்துபார்க்க வேயில்லை என்றான்.

ஆலிகொஜியாவின் வாய்மொழிதவிர, அவன் அந்தச் சாலில் பொன்வைத்திருந்ததற்கு யாதொரு சாக்ஷியுமில்லாமற்போகவே, குற்றவாளியல்லனென்று அந்த வர்த்தகன் விடுதலைசெய்யப்பட்டான். இப்படி ஒருமிக்க தன் ஆஸ்தியையெல்லாம் இழந்துபோய் வாயை மூடிக்கொண்டிருப்பதென்றால் ஆலிகொஜியாவுக்குப் பொறுக்கவில்லை; ஆனதுபற்றி அவன் அரசனுக்கே நேராய் விண்ணப்பமெழுதிக்கொண்டான். அவ்வரசன் எவருடைய விண்ணப்பத்தையும் அலக்ஷியம் செய்வதில்லை; ஆலிகொஜியா எழுதிக்கொண்ட விண்ணப்பத்தைப்பார்த்து, அவனும் அவனை மோசஞ்செய்த வர்த்தகனும் மறுநாள் ராஜசபைக்கு வரும்படி கட்டளையிட்டான்.

அவ்வரசனும் மந்திரியுமாக ஒவ்வொருநாள் இராக்காலங்களில் மாறுவேஷம்பூண்டு நகரசோதனைக்காகப் பட்டணமெல்லாம் சுற்றிப்பார்ப்பது வழக்கம். அன்றையதினம் அப்படிப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அங்கே ஒரு வீட்டுமுற்றத்தில் நிலவிலே சில பிள்ளைகள்கூடி விளையாடிக்கொண்டிருக்கக்கண்டான். அவர்களுள் ஒருவன் உயரமாய் ஒரு பீடத்தில் உட்கார்ந்து, நான்தான் நியாயாதிபதி; என்முன்னே ஆலிகொஜியாவையும் அவனை மோசஞ்செய்த வர்த்தகனையும் கொண்டு நிறுத்துங்கள் என்றான்.

அதைக் கேட்டவுடனே அரசனுக்கு அன்றையதினம் காலையில் தான் பார்த்த விண்ணப்பம் நினைவுவந்தது. அதனால் இந்த விளையாட்டைப் பார்ப்போமென்று அதைக் கேட்டுக்கொண்டு அங்கேயே மறைவாக நின்றான். ஆலிகொஜியாவுக்கும் அந்த வர்த்தகனுக்கும் நடக்கின்ற வாதத்தைப்பற்றி அப்பட்டணம்முழுதும் பெருங்கூச்சலாயிருந்தபடியால் அந்தச் செய்தி அச்சிறுவர்களுக்குக்கூட நன்றாய்த் தெரியும். இரண்டுபிள்ளைகள் ஆலிகொஜியாவாகவும் வர்த்தகனாகவும் வந்துநின்றார்கள். தன் பொருளைத் திருடிக்கொண்டதாக ஒருவன் மற்றொருவன்மேல் குற்றஞ்சார்த்த, அவன், உண்மையான வர்த்தகன் எப்படிச்செய்தானோ, அப்படியே அந்தச் சாலில் வைத்திருந்த பொருளைப்பற்றித் தனக்கு யாதொன்றுந் தெரியாதென்று பிரதிவாதஞ்செய்தான். ஆனால் உண்மையான விசாரணை முன் முடிவுபெற்றதுபோல இந்த விளையாட்டு விசாரணை முடியவில்லை. அதிகாரிபோல் உட்கார்ந்திருந்த சிறுவன், உடனே வர்த்தகனுக்கு அநுகூலமாய்த் தீர்ப்புசெய்யாமல், எதோ அந்த எள்ளுச்சாலைக் கொண்டுவாருங்கள் பார்ப்போமென்றான். அப்படியே ஒரு பொய்ச்சால் கொண்டுவரப்பட்டது. அது வந்ததும் அதிகாரியாயிருந்த சிறுவன் அந்த எள்ளைப் பரீக்ஷைபார்ப்பது போலப் பார்த்து, எள்ளு எங்கேயாவது ஏழுவருஷம்வரையில் கெடாமல் நன்றாயிருக்குமா? இது புதிதாக நன்றாயிருக்கிறதே? ஆத

லால் இது ஆலிகொஜியா ஏழுவருஷத்திற்குமுன் வைத்துப்போயின
எள்ளன்று; சால் மத்தியில் திறக்கப்பட்டேயிருக்கவேண்டும்;
வர்த்தகன் திருடனே. இந்தக் குற்றத்திற்காக அவனைத் தூக்கிட
வேண்டுமென்று தீர்ப்புசெய்தான். அதுகேட்டு மற்றப் பிள்ளைக
ளெல்லாம் கைகொட்டி, வர்த்தகன்போலப் பாவித்துநின்றவனைப்
பிடித்து அவனைத் தூக்கிடக் கொண்டுபோவதாய் நடித்தார்கள்.

அந்தப் பிள்ளையின் புத்திகூர்மையைக்கண்டு மிகவும் ஆச்ச
ரியப்பட்டு அரசன் அவ்விடம் விட்டுப்போயினன். மறுநாள்
காலையில் ஆலிகொஜியாவையும் வர்த்தகனையும் பிடித்துவரும்
போது அந்தச் சிறுவனையும், அந்த வியவகாரத்தை முன் விசாரணை
செய்துமுடித்த அதிகாரியோடுகூட ஆலிகொஜியாவின் எள்ளுச்
சாலையும் எள்ளின் அநுபவந்தெரிந்த வேறிரண்டு வர்த்தகர்களை
யும் ராஜசபைக்கு வரவழைக்கக் கட்டளையிட்டான்.

காலையில் தன்னை அரசனிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோ
கும்போது அந்தச் சிறுவன் தன்னை என்னசெய்யப்போகிறார்க
ளோவென்று மிகவும் பயப்பட்டுக்கொண்டேபோனன். கிட்ட
வந்ததும் அரசன் அவனை அழைத்து, குழந்தாய்! நீ நேற்றிராத்திரி
உன் விளையாட்டில் ஆலிகொஜியா, வர்த்தகன் இவர்களுடைய விய
வகாரத்தைப்பற்றித் தீர்ப்புசெய்தாயல்லவா? அதைக்கேட்டு என
க்கு மிகவும் சந்தோஷமாயிற்று. இன்றையதினம் நீ உண்மையாய்
அவர்களை விசாரிக்கவேண்டும்; என் பக்கத்தில் உட்கார் என்றான்.

அரசன் கட்டளைப்படியே யாவரும் வந்துசேர்ந்தார்கள். ஆலி
கொஜியாவும் வர்த்தகனும் முன்போலவே தங்கள் வியவகாரத்
தை எடுத்துரைத்தார்கள். அதைக்கேட்டு அரசன்அநுமதியின்
மேல் அவனண்டையில் உட்கார்ந்திருந்த சிறுவன், ஆலிகொஜியா
வின் எள்ளுச்சாலை அரசமுனதிரே கொண்டுவரச்சொல்லி, அதைத்
திறந்து, அங்கே வந்திருந்த எள்ளுவர்த்தகர்களை அழைத்து, அந்த
எள்ளைப் பரீக்ஷித்துப்பார்த்து அதைப்பற்றி அவர்கள் அபிப்பிரா
யத்தைச் சொல்லும்படி கேட்டான். அதைப்பார்த்து அவர்கள்
அது அந்த வருஷத்து எள்ளுதானென்றார்கள். அந்த ஒரு திருஷ்
டாந்தத்தினலேயே அந்த எள்ளு ஏழுவருஷத்திற்குமுன் அதில்
வைக்கப்பட்டதல்லவென்றும் சால் மத்தியில் திறக்கப்பட்டதென்
றும் தெளிவாயிற்றல்லவா? அதனலேயே தன் குற்றம் வெளியாயிற்
றென்று கண்டு வர்த்தகன் தான் அவன்பொருளை எடுத்துக்கொண்
டது உண்மைதானென்றுசொல்லி, அதை உடனே திருப்பிக்கொ
டுத்துவிடுவதாய் ஒப்புக்கொண்டான். ஆயினும் அவனை அவ்வள
வோடுவிடாமல் அதற்குத் தகுந்த சிக்ஷையும்விதித்தார்கள்.

அப்படி அச்சிறுவன்செய்த விசாரணையைப்பார்க்கவே முன்
அநியாயமாய்த் தீர்ப்புசெய்த அதிகாரி மிகவும் வெட்கமடைந்து
முகம்வாடி நின்றான். பின்பு அரசன் அவனைப்பார்த்து, இனிமே

அச்சிங்கத்தின் பின்னங்கால் ஒன்றை முதலில் வெட்டி, அது பின் பக்கமாய்த் திரும்புவதற்குமுன்னமே மனஞ்சலியாமல் மற்றொரு காலையும் வெட்டினான். பின்பு அச்சிங்கம் ஒன்றும்செய்யச் சக்தியற்றதாய்க் கீழேவிழுந்தது. சிங்கம் குதிரையைக் கொல்லவில்லையென்றாலும், அது முதலில் அறைந்த ஒரு அறையினாலேயே குதிரை கீழேவிழுந்து இறந்துபோயிற்று. நடக்கிற வருத்தமாவது இல்லாமல் சுமந்துகொண்டுபோகவல்ல வாகனம் போய்விட்டதென்றாலும், அதனால் அவன் மனங்கலங்காமல், இனி மற்றவழியும் காலாலேதானேநடந்து கழிக்கவேண்டுமென்று, கீழே விழுந்து கிடந்த சிங்கத்தின் மண்டையைப் பிளந்துவிட்டு, உடனே தன் வழிபோகப் புறப்பட்டான்.

அங்கிருந்து சிறிதுதூரம்போகையில், அங்கோரிடத்தில் ஒரு மானும் அப்போது தான் போட்ட ஒரு குட்டியுமாய் மேய்ந்துகொண்டிருக்கக்கண்டு, இன்றையதினம் நமது பசியைத்தணிக்க இது ஒருவாறு போதுமானதென்று, அம்மான் குட்டியைப் பிடித்துக்கொண்டுபோனான். குட்டியை அவன் பிடித்துக்கொள்ளவே அந்த மான் கண்ணும் கண்ணீருமாய் ஒன்றும்தோன்றாமல் அவனைப் பின்தொடர ஆரம்பித்தது.

பொழுதுபோனவுடன் அவன் அங்கே ஒரு மரத்தடியில் இறங்கி, அவ்விடத்திலேயே இரவைக் கழிக்கும்படி நிச்சயித்தான். அவன் அங்கே நின்றதுகண்டு அவனைத் தொடர்ந்துபோன பெரிய மான், குட்டியைப் பார்த்துப்பார்த்துக் கண்ணீர்விட்டுத் தலையைத் தூக்கித்தூக்கி அசைத்துக்கொண்டு, சிறிதுதூரத்துக்கப்பால் நின்றது. குட்டியும் தாயைப் பார்த்துப்பார்த்து அதனிடம்போக அதிக ஆவல்கொண்டிருந்தது. அவன் ஏதோ ஒரு காரியமாய்க் குட்டியை அங்கேயே விட்டுவிட்டுக் கொஞ்சம்தூரம் ஒதுங்கிப்போக, சரேலென்று தாய் குட்டியண்டைபோய், தனக்கு அதினிடத்திலுள்ள ஆசையெல்லாம்காட்டி அதைத் தழுவிக்கொண்டது. மறுபடியும் அவன் கிட்டவர, அது கொஞ்சம் ஒதுங்கிப்போய் நின்றவிடத்தில் நிற்காமல் தவித்தது.

அப்படி அவ்விரண்டு மிருகங்களும் படுகிற பரிதாபத்தைப் பார்த்தால் எப்படிப்பட்ட கல்நெஞ்சனுக்கும் சிறிதளவு மனமுருகுமே! அவற்றின் துன்பத்தைப்பார்த்து மனம்பொறாமல் அந்தத் தயாளமனதுள்ள மனிதன் போனாற்போகிறதென்று குட்டியை அவிழ்த்துவிட்டான். அது மிகுந்த சந்தோஷத்தால் ஒரு கத்துகத்தித் துள்ளிக் குதித்துத் தாயண்டை ஓடிப்போயிற்று. உடனே அவ்விரண்டும் அவனை விழித்துப் பார்த்துவிட்டு நடுக்காட்டில் ஓடிப்போயின.

அப்படி அவன் அக்குட்டியை விடுவித்ததனால் அவற்றிற்குண்டான ஆநந்தத்திற்கு அளவு உண்டோ? இவ்விதமான நற்செய்கை

களால் நல்லோர்களுடைய மனது மிக்க மகிழ்ச்சியடையும். மனிதரானாலென்ன? மற்ற ஜந்துக்களானாலென்ன? எல்லாவற்றிற்கும் கடவுளுடைய நன்கொடையான பிராணன் என்பது ஒன்றுதான். எல்லாவற்றிற்கும் பிராண பிரதிஷ்டைசெய்தவர் கடவுள் ஒருவரே. ஆதலின் மனிதர்களுடைய உயிரை உயர்வாயும் மற்றவைகளின் உயிரைத் தாழ்வாயும் நினைப்பது மிகவும் பிசகு. மனிதர்தவிர மற்ற ஜந்துக்களெல்லாம் ஊமையென்றாலும், மனிதரைப்பார்க்கிலும் அவற்றிற்குத் தங்கள் உயிரிடத்தில் ஆசை அதிகம்; தங்கள் வருத்தங்களை வெளிப்படுத்த வாயில்லையென்றாலும், உணர்ச்சிமாத்திரம் மிகவும் அதிகம்.

மான்குட்டியைக் கொல்லாமல் விடுவித்ததாகிய நற்செய்கை செய்தனிமித்தம் அம்மனிதனுடைய மனது மிகவும் தெளிவாய்க் களிப்புற்றது. பின்பு அவன் தன் கையில் மிகுந்திருந்த சோற்றிற் சிறிதளவு புசித்துவிட்டு அங்கேயே ஒரு மரத்துண்டின்மேல் இலைகளை மெத்தைபோலப் பரப்பிக்கொண்டு படுத்தான். அப்பொழுது நிலவு நன்றாய்க் காய்ந்தது. அம்மரத்தடியில் நிலவுவெளிச்சம் தெரியவில்லையென்றாலும், அம்மரத்திலைகள் காற்றிலசையும்போது அவற்றின் இடைஇடையே நிலவொளி பொட்டுபொட்டாய் அசைந்தசைந்து தோன்றுவது ஓரழகாயிருந்தது.

அப்படி அழகாய் நிலவுகாய்ந்த இரவில் அம்மனிதன் அன்றையதினம் நடந்த தன் கதைகளை நினைத்துக்கொண்டே படுத்து அயர்ந்து தூங்கிப்போயினான். தூங்குகையில் விடியனேரத்தில் ஒரு கனவுகண்டான். அதாவது,—சிறந்த ஆடையாபரணங்கள் அணிந்து யாரோ ஒரு மகாபுருஷன் எதிரேதோன்றி, இன்றையதினம் நீ பெருஞ்சிங்கத்தினிடத்திற் காட்டிய பராக்கிரமத்தையும், ஒரு அற்பமிருகத்தினிடத்திற்காட்டிய உதாரகுணத்தையும் கண்டு கடவுளுக்கு மிகவும் முகோல்லாசமாயிற்று. அதற்கு வெகுமதியாகக் கடவுள் இவ்வுலகத்தில் குஜினிராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆயினும் நமக்குப் பெருமைவந்துவிட்டதேயென்று உன் குணத்தை உபேக்ஷிக்கலாகாது. இப்படியே உன் பகைவர்களிடத்தில் பராக்கிரமமும் குடிகளிடத்தில் காருணியமும் காட்டிவரவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு உடனே மறைந்துபோயினான். அந்தக்ஷணமே அம்மனிதன் விழித்துக்கொண்டு எழுந்தான்.

அப்பொழுதும் நிலவு நன்றாய்க் காய்ந்துகொண்டிருந்தது. உதயமாக வெகு நாழிகை இருந்ததென்றாலும், அவனுக்கு அப்புறம் சிறிதும் நித்திரை வரவேயில்லை. இதென்னவென்று தான் கண்ட கனவை நினைத்துக்கொண்டே எப்போ பொழுது விடியப்போகிறதென்று எதிர்பார்த்திருந்தான்.

அப்படியிருக்க விடியற்காலமாயிற்று. சந்திரனும் மேற்றிசையில் போய் மறைந்தான். நக்ஷத்திரங்களும் ஒவ்வொன்றாய் மறைந்து

போயின. ஆயினும் அப்பொழுது பனி மூடிக்கொண்டிருந்ததனு லும் அச்சோலையின் அடைப்பினுலும், சூரியன் உதித்து ஒரு மா ருயாம் வருமளவும் அவனுக்குப் பொழுதுவிடிந்த செய்தி தெரிய வேயில்லை. கொஞ்சம் வெயிலேறினவுடனே எழுந்து தன் க்ஷேமத் தைக் கருதிக் கடவுளைத் தொழுது தன் கையில் சிறிதளவு மிகுந்திரு ந்த சோற்றைத்தின்று, இராத்திரி தான் வைத்த வாழைத்தொன்னை யில் தேங்கியிருந்த கொஞ்சம் பனித்தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டுக் கடவுளையே துணையாக நம்பி அப்புறம்போகப் புறப்பட்டான்.

அந்த மனிதன் தான் ஒருநாளும் போயிராத அந்தப் பெருங் காட்டிலே வழிதுறைதெரியாமல் தன்னந்தனியே போகையில், இராத்திரிகண்ட கனவு அடிக்கடி மனதில் தோன்றிக்கொண்டே யிருந்தது; அவன் கனவிற்கண்ட செய்தியெல்லாம் கடவுளே நேரில் வந்து சொன்னவைபோலத் தோன்றின. ஆயினும் பேருரில்லாமல் எவ்விதமான ஆதாவும் அற்று நடுக்காட்டில் அல்லாடித் தவிக்கிற ஒருவன் ஒரு பெரியராஜ்யத்திற்கு அரசனுகிறதென்றுல், அதை விடக் கைகூடாதகாரியம் வேறென்ன? அதனுல் அம்மனிதன், இது ஏதோ பித்தவிகாரத்தால் உண்டான ஒரு பேய்க்கனவென்று அதைப் பலதரம் மனதைவிட்டு நீக்கமுயன்ருன்; ஆயினும் அது நீங்கவில்லை. அப்படியாக அந்த மனிதன் அக்காட்டில் பலவித வரு த்தங்களையும் பொறுத்துக்கொண்டு தனியே போயினுன்.

சிறிதுதூரத்துக்கப்பால் அங்கோரிடத்தில் யாரோ எட்டுப்பேர் நடுவே தீமூட்டிக்கொண்டு அதைச்சுற்றி உட்காந்து தீனி தின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைக்கண்டு அந்த வழிப்போக்கன், இவர்கள் யாரோ தெரியவில்லை; கள்ளர்களானுலும் நாம் இப்போது இவர்களைக் கண்டு பயந்தோடுவதிற் பயனில்லை. எப்படித்தான் ஓடினுலும் இவ்வெட்டுப்பேருக்கும் தப்பித்துக்கொண்டு ஓட நம் மால் ஆகுமா என்று நினைத்துத் தைரியமாயே அவர்கள் சமீபத்திற் சென்று, ஐயா, சமீபத்தில் எங்கேயாவது ஒரு ஊருண்டா? எவ்வ ளவு தூரமிருக்கும்? அதற்கு வழி எப்படி? என்று கேட்டான். அதுகேட்டு அவர்களுள் ஒருவன் எழுந்து அவனண்டைவந்து குறிப்பாய்ப் புன்னகை நகைத்து, உன்னுடைய வழிநடை இவ்வள வோடு முடிந்துபோயிற்றென்று நீ நினைக்கவில்லையோ என்று வே ருெரு கருத்தாய்ப் பேசினுன்.

அதற்கு அவ்வழிப்போக்கன், சமீபத்தில் எங்கேயாவது ஒரு ஊரிருப்பதாகச் சொல்லி அதற்கு நேர்வழியுமொன்று காட்டுவா யானுல், இன்னும் சிறிதுதூரம் போகவேண்டுவதுதான்; இல்லா விட்டால் இனி நான் எங்கேயென்று வழிதேடிக்கொண்டு போகி றது; இங்கேயேதான் நிற்கவேண்டும் என்ருன்.

அதுகேட்டு அவன், நீ சொல்வது சரிதான்; ஆயினும் இக்காட்டு வழியாய்ப் போகிறவர்களெல்லாம் பத்திரமாய்ப் போய்ச் சேர

வேண்டுமானால் அதற்கு வரிகொடுத்துப்போவது வழக்கமாயிற்றேயென, வழிப்போக்கன், ஆனால் நீங்கள் எனக்கு வழியும் காட்டவேண்டாம்; நான் அதற்கு வரியும் கொடுக்கமாட்டேன் என்றான்.

ஆயின் நீ ஒருவன் இவ்வெட்டுப்பேருக்கும் ஈடென்று நினைக்கிறாயோ? வீணாய்க் கெட்டுப்போகாதே; கொஞ்சம் அடங்கிப்பேசு; நாங்கள் எங்களுடைய புத்திசாமர்த்தியங்களைக்கொண்டு தருணம் வாய்த்தபோது மனிதர்களிடத்தில் பணம்பறித்தும், அப்படி வாய்க்காதபோது இக்காட்டு விளைவுகளைக்கொண்டும் இக்காட்டிலேயே நெடுநாளாய் ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆதலால் உன் தோள்மூட்டையில் என்ன இருந்தாலும் நீ அதை இங்கே வைத்துவிடவேண்டுவதுதான். நாங்கள் முதலில் பேசினபேச்சிற்கு இரண்டாவது கிடையாது என்று அக்காட்டுமனிதன் சொல்ல, வழிப்போக்கன், ஆயின் நான் கடைசியில் கள்ளர்கையிலா சிக்கிக்கொண்டேனென, அவன் பின்னென்னவென்றான்.

அப்படியானால் நான் உனக்கு ஒருபோதும் அடங்குவதில்லை; இவ்வெழுபேரல்ல, நூறுபேர்தான் உனக்குத் துணைசெய்யவரட்டுமென்று வழிப்போக்கன் தைரியமாய்ப்பேச, அந்தத் திருடன் நகைத்துத் தன் தோழர்களைப்பார்த்து, இதோ ஒருவனிருக்கிறான்; இவனை ஆயுதமின்றி வணக்குவது கடினமெனத் தோன்றுகின்றது; நாம் சொல்லுகிற நற்புத்தி இவன் காதிலேறாவிட்டால், பின்பு அதற்குத்தக்க கருவிகளைத்தான் உபயோகிக்கவேண்டும்; வாருங்கள் என்றுசொல்லிவிட்டு, வழிப்போக்கனைத் திரும்பிப்பார்த்து, ஏதோ உன் தோள்மூட்டையைக் கீழே வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்து நில்; நீ எவ்வளவு வல்லவனோ பார்ப்போமென்றான்.

அதுகேட்டு வழிப்போக்கன் அவர்கள் தன்னை எதிர்க்கத் துணிந்தார்களென்று கண்டு, உயிரினிடத்திலிருக்கிற மதிப்பின்மேலல்லவோ எல்லாமிருக்கிறது; என் பொருளைக் காப்பாற்றுகிற நிமித்தம் என் உயிர் போய்விடவேண்டுமென்பது கடவுளுடைய கட்டளையாயிருக்குமாயின், அவ்வுயிரை விட்டுவிட நான் இப்போதே சித்தமாயிருக்கிறேன். இவ்வுலகத்தில் ஒரு நன்மையும் அறியாத ஒருவன் இருந்தாலென்ன, செத்தாலென்ன? ஏதோ, நீங்கள் கள்ளர்களே ஆனாலும், உயிரினிடத்தில் நிராசைகொண்டிருக்கிற என்னை எப்படி வருத்துகிறீர்களோ பார்ப்போமென்று சொல்லி, பின்புறத்திலிருந்த ஒரு மரத்தின்மேல் சார்ந்து கத்தியை உருவிக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, இனி நீங்கள் உங்கள் கையில் ஆனதைப் பார்க்கலாம்; நான் இதோ உயிர்க்குத் துணிந்து எதிர்க்கக் காத்திருக்கிறேன் என்றான்.

அதுகேட்டு அவர்கள் பிரமித்து, இவனுடைய தைரியமும் துணிச்சலும் எவ்வளவு பார்த்தாயாவென்று ஆச்சரியப்பட்டு,

அவன் அப்படித் துணிந்தது அவனுடைய மதியீனமேயென்று காட்டவேண்டுமென, முதலில் அவன்மேல் ஒரு அம்புதொடுத்தார்கள். அதுகண்டு அவ்வழிப்போக்கன் தோள்மூட்டையைக் கீழே போட்டுவிட்டு அதைத் தடுக்கப்போனான். அதற்குள் அந்தத் திருடர்கள் அவன் கீழே வைத்தமூட்டையை அவிழ்த்துப்பார்த்தார்கள். அதில் பொருளைச்சேர்ந்தது சிறிதும் இல்லாமற்போகவே மிகவும் நிராசையாய், அதிலிருந்தவைகளையெல்லாம் கீழே பரப்பிவிட்டு, இந்த அற்பமான பொருளையே காத்துக்கொள்ளத் தன் உயிர்க்குத் துணிந்தவன் எவ்வளவு தீரனாயிருக்கவேண்டுமென்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

அவன் மூட்டையில் ஒன்றுமில்லாமற்போனதுகண்டு, முன் அவனோடுபேசின கள்ளன், நல்லது, இவன் மூட்டையிலேதான் ஒரு காசுகூடக் காணப்படவில்லையே; எப்படியாவது நாம் இவனைக்கொண்டு கொஞ்சம் பயனடையவேண்டும். இவன் நன்றாய்க் கொழுத்துப் பருத்த ஒரு காட்டாளாயிருக்கிறான். இவனை அடிமையாக யாருக்காவது விற்றால், வேண்டியபொருள்கொடுத்து வாங்கிக்கொள்வார்கள் என்று ஆலோசித்து அவனைப்பார்த்து, அடா பையலே, இவ்விடங்களில் எத்தனையோபேர் தங்களுக்காகச் சுமை தூக்கிக்கொண்டுபோக வேலைக்காரர் இல்லாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உன்னை அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அடிமையாகக் கொடுத்துவிட்டால் எங்களுக்கு வேண்டியபொருள் கிடைக்கும்; போவோம் வா; உன் கையில் இவ்வம்பு பட்ட வடு வாசியாகுமளவும் இங்கே சும்மாயிருந்து பின்பு பக்கத்தூருக்குப் போவாயென்றான்.

அப்படியே அக்கள்ளர்கள் அவன் குட்டையால் அவனுடைய கையிரண்டையும் சேர்த்துக்கட்டி, ஓடிப்போகவொட்டாமல் அவனுக்கு இருபுறமும் காவலாய்நின்று அழைத்துக்கொண்டு சமீபத்திலிருந்த கள்ளர்குடிசைபோய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அங்கே மூன்றுநாள்வரையில் அவ்வழிப்போக்கனைக் காவல் செய்திருந்து மூன்றாநாள் அந்தத் திருடர்களுடைய தலைவன் அவனை வெளியே இழுத்துவந்து, இப்போது உன் தொழிலைமாற்ற உனக்குச் சம்மதமுண்டா இல்லையா? நாங்கள் திருடர்கள், திருட்டுத்தொழிலுக்குப் புத்தி சூக்ஷ்மமும் நெஞ்சுறுதியும் வேண்டும். நீ மிக்க தைரியமும் துணிச்சலும் உடையவனெனத் தோன்றுகின்றது. ஆதலால் நீ எங்களோடுசேர்ந்து எங்களுடைய நன்மையைத் தேடுவதற் கென்னசொல்லுகிறாய் என்றான்.

அதுகேட்டு அந்த மனிதன், திடீரென்று திருட்டுத்தொழிலைக் கைக்கொள்வதென்றால் எனக்கு மிகவும் அச்சமாயிருக்கிறது; என்னை நீங்கள் நம்பக்கூடாது; நான் உங்களை வஞ்சனைசெய்தா

னும் செய்துவிடுவேன் என்றுசொல்ல, அந்தத் திருடன், அப்படி அபாயம்வந்தால் வரட்டும்; தைரியசாலியான புருஷன் ஒருபோதும் தன் தைரியத்தை அவமரியாதைசெய்யமாட்டான். சமயம் வந்தபோது எதிர்க்காமல் தந்திரமாய் ஓடிப்போவது பயங்காலியின் தன்மையல்லவோ? ஆதலால் நீ சரியாகவே நடப்பாயென்று எங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியுமென்றான்.

அதற்கு அந்த மனிதன், அப்படியாயின் நீங்கள் எண்ணுவது மூடத்தனமேயொழிய வேறன்று. தைரியசாலியாயிருப்பவன் சத்தியமுள்ளவனாயுமிருப்பான் என்றுசொல்ல, அவர்கள், நீ தைரியசாலியாயினும் சத்தியவாதியாய் எங்களுக்குத் தோன்றவில்லை. நீ தைரியசாலியென்பதைக்கூட நிச்சயமாய் நம்புவதற்கில்லை. குதிரை தேய்த்துக்கழுவும் கூலிவேலைக்குந்தான் நீ தகுதியெனத் தோன்றுகின்றது. எங்களுடன்சேர்ந்து எங்கள் தொழிலுக்குத் துணைசெய்யத்தான் உனக்குச் சம்மதமில்லையே; ஆயினும் உனக்காக நாங்கள் பட்ட வருத்தத்திற்கும் இத்தனைநாள் நாங்கள் உன்னைக் காத்ததற்கும் தக்க பயன் ஏதாவது நாங்கள் உன்னால் அடையவேண்டும். உன்னிடத்திலேதான் ஒரு காசுகூட இல்லையெனத் தெரியவருகின்றதே. ஆதலால் உன்னை யாருக்காயினும் விற்றுவது எங்கள் குடும்பரக்ஷணைத்திற்கு அவசியமான கொஞ்சம் பொருள்தேடிக்கொள்கிறோமென்றுசொல்லி, அவனை அங்கிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார்கள்.

சிறிதுதூரம்போகையில் அந்தக் காட்டோரத்திலே சிறிய குப்பமொன்றிருந்தது. அந்தக் குப்பத்தில் அவர்கள் போய்ச்சேர்ந்த சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம் யாரோ ஒரு வர்த்தகன்வந்து அந்தக் கள்ளர்கள் கொண்டுபோன மனிதனை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டான். அதனால் அந்த மனிதன் அவ்வர்த்தகனுக்கு அடிமைப்பட்டு அவன் சொன்னபடி ஆடவேண்டியதாயிற்று. முன்பு அவன் கண்ட கனவென்ன? இப்போது அவனுக்கு நேர்ந்த கதியென்ன? அதை நினைத்து அவன் மிகவும் வெட்கமடைந்தான்.

ஆயினும் நிராசையாய் மனங்கலங்கிநிற்பதிற் பயனில்லையென்று கண்டு, அந்த மனிதன் கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டு தன் விதிக்கு உட்பட்டிருந்தான். அவன் தனக்கு அடிமையானவுடனே வர்த்தகன் அவனுடம்பிலிருந்த காயத்தைக்கண்டு அதை நன்றாய் ஆற்றினான். பின்பு அவன் உடம்பை நன்றாய்ப் பரீக்ஷித்துப்பார்த்து அவன் நல்ல பலசாலியென்று தெரிந்து, தான் அவனை அடிமையாக வாங்கிக்கொண்டதைப்பற்றி மிகவும் திருப்தியடைந்ததுமல்லாமல், அவனுடைய பூர்வகதைகளைக்கேட்டு அவன் நன்றாய் உழைப்புதாளத் தகுந்தவனென்று தெரிந்து, அவனைக்கொண்டு தான் நல்ல லாபம் அடையலாமென்று மிக்க மகிழ்ச்சியும் அடைந்தான்.

மறுநாள் அந்த வர்த்தகன் அவ்வூரிலிருந்து குராசான் பட்டணத்துக்குப் போகப் புறப்பட்டு வெகுதூரம் வழிநடந்து தன் அடிமையோடுகூட அந்த நகரம் போய்ச்சேர்ந்தான். அப்பட்டணத்தில் அந்த வர்த்தகன் தன் வீட்டிலேயே வைத்துக்கொண்டு மிகவும் அன்புடன் அவ்வடிமையைப் பலவிதத்திலும் ஆதரித்த ஆதரவு இவ்வளவு அவ்வளவன்று. அவன் தேகத்தில் நல்ல புஷ்டியுண்டாக்கித் தனக்கு விசேஷலாபங் கிடைக்குமாறு அவனை விற்கவேண்டுமென்பது வர்த்தகன் கொண்ட கொள்கை. அப்படியே அவன், நன்றாய்ப் பருத்துக் கொழுத்த சுதந்தரமான மனிதனொருவன் தன்னிடத்தில் விலைக்கு வந்திருக்கிறான், அவனுக்கு ஈடானவர் இத்தேசத்திலேயே கிடையாது என்றதாய் அவ்விடமெங்கும் பிரசித்தப்படுத்தினான். அதுகேட்டு அடிமைவாங்க விருப்பமுள்ளவர் அநேகர் அவ்வற்புதமான மனிதனைப் பார்க்கவந்தார்கள். வந்து பார்த்தவர்கள் அநேகர், தாங்கள் கேள்விப்பட்ட அவ்வளவு அதிசயம் அவனிடத்தில் இல்லையென்றும், மேலும் அதற்காகக் கொடுக்கவேண்டிய தொகை மிகவும் அதிகமாயிருக்கிறதென்றும் கண்டு, அவனை வாங்கிக்கொள்ளாமலே போய்விட்டார்கள்.

அதனால் அந்த வர்த்தகனுக்கு மிகவும் வருத்தமுண்டாயிற்று. பயனொன்றுமில்லாமல் நாளுக்குநாள் அந்த மனிதனைப்பற்றிச் செலவுமட்டும் அதிகரித்துக்கொண்டிருக்கவே, என்றைக்கோ ஒருநாள் பெருத்தலாபம் கிடைக்கப்போகிறதென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைவிட உடனே வந்தமட்டும் விற்றுப்போடுவது நல்லது; நாளைக்குவருகிற பலாப்பழத்தைவிட இன்றைக்கிருக்கிற களாப்பழம் உயர்ந்ததென்று பழமொழியல்லவா என்று ஆலோசித்தான். அப்போது அவன் மனதில் ஒருவித எண்ணம் உண்டாயிற்று. என்னவெனில், மனிதர்களுக்குச் சுதந்திரமாயிருப்பதில் இருக்கிற சவுக்கியம் மற்றெதிலுமில்லை; ஆதலால் எந்தவருத்தமாவது பட்டுத் தம் சுவாதீனத்தைத் தேடிக்கொள்ள முயல்வார்களல்லவா என்று நினைத்துத் தனக்கு அடிமையாயிருந்த மனிதனண்டை போய், இப்போது இந்த நிர்ப்பந்தத்தைவிட்டுச் சுதந்திரமாயிருப்பதென்றால், உனக்கு மிக்க சந்தோஷமாயிருக்குமல்லவா என்றான்.

அடிமை: நீ கேட்கிற கேள்வி, இப்போது உனக்கு உணவளித்தால் எப்படியிருக்குமென்று, பசித்தவனைக் கேட்பதுபோலிருக்கிறது.

வர்த்தகன்: ஆயின் உன் சுவாதீனத்தை விலைகொடுத்து வாங்கிக்கொள்வாயா?

அடிமை: என்ன விலைகொடுக்கவேண்டும்.

வர்த்தகன்: ரூபாய்தான்.

31

அடிமை: ஆனால் நான் மாட்டேன்; கடவுள் அனுக்கிரகித்து நமக்கு இயல்பாய்க் கொடுத்திருப்பதை நாம் விலைகொடுத்து வாங்க வேண்டுவதேன்? உன் கழுத்தைவெட்ட எனக்கு எவ்வளவு அதிகாரமுண்டோ, அவ்வளவு அதிகாரந்தான் உனக்கும் என் சுவாதினத்தை அபகரிப்பதற்கு உண்டு. என் சுவாதினத்தை நீ போக்கக்கூடுமானால் நானும் உன் கழுத்தை வெட்டக்கூடும் என்றான்.

அதைக் கேட்டவுடனே வர்த்தகன் முகம்வாடி, தேள்கொட்டினவன்போல் உடம்பு புண்பட்டு ஒன்றும்பேசாமல் அப்புறம் போய்விட்டான்.

அதுமுதல் அவ்வர்த்தகன் அந்த அடிமையை மிகவும் கொடுமையாக நடத்தத்தொடங்கினான்; பின்பு, அன்றாடம் சாப்பாட்டுச் செலவுக்காவது சிறிதுபொருள் சம்பாதிக்கட்டுமென்று, அற்பமான சிலவேலைகள் செய்யும்படி அவனை ஏவினான். ஆயினும் அவ்வடிமையின் நல்லகாலத்திற்கு அடையாளமாய் அவனுடைய நற்குணங்களும் நன்னடக்கைகளும், அப்போது அவ்விடத்துக் கவர்னராயிருந்த அலப்தஜீன் என்பவனுக்குக் கேள்வியாகி, அவன் அவ்வடிமையைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆவல்கொள்ளும்படியாயிற்று. அப்படியே அவ்வடிமை அவனைப் போய்ப்பார்த்தபோது, அவ்வதிகாரி அவனைக்கண்டு சந்தோஷித்து, உடனே தான் அவனை விலைக்குவாங்கிக்கொண்டான். ஒரு அற்பவர்த்தகனைவிட்டுப் பெரிய அதிகாரியினிடம் போய்ச்சேருகிறோம் என்று அவ்வடிமையும் சந்தோஷமாயிருந்தான்.

(இன்னும் வரும்.)

சில்லறைப்பொருள் சேகரநிதி.

இப்போது இத்தேசத்தில் பொருள்சேர்த்துவைப்பதற்கு உபயோகமாய்ப் பல நிதிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றால் அநேகர் விசேஷலாபமும் பெற்றுவருகிறார்கள். ஆயினும் அவையெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாமல் தனித்தனி ஒவ்வொரு மாதிரியாயிருப்பதுமாத்திரமேயல்லாமல் முக்கியமாய்த் தனவான்களுக்கே பொருள்சேர்ப்பதற்கு அனுகூலமாயிருக்கின்றனவேயன்றி ஏழைகளுக்கு உபயோகப்படவில்லை. அந்தந்த நிதியாருடைய ஏற்பாட்டின்படி மொத்தமாய்ப் பணம்கட்ட ஏழைகளுக்கு வல்லமையில்லையாதலால் அந்நிதிகளில் பொருள்சேர்த்துவைப்பதற்கு அவர்களால் சிறிதும் கூடாது. ஆயின் அவற்றால் எளியவர்களுக்குக் கிடைக்கிற நன்மை என்னவெனில், அவரவர்க்குள்ள வீடுமுதலிய ஆஸ்திகளைக் கொதுவைவைத்தால் அந்நிதிகளில் அவர்களுக்கு வேண்டும்போது கடன்கிடைக்கின்றது; இதுதான் அவற்றால் ஏழை

ஜனங்கள் பெறுகிற நன்மை. ஆனால் மேற்பார்வையாய்ப் பார்ப்பதற்குமட்டும் இது ஒரு நன்மையாய்த் தோன்றுமேயொழிய, ஆழ்ந்துபார்க்குமளவில் அந்த எளியவர்களுக்குச் சிறிதும் நன்மையாய் முடிவதில்லையென்பது தெளிவாய் விளங்கும். அந்நிதிகளில் கொதுவைவைத்துக் கடன்வாங்குகிற ஏழைகள மறுபடி வாங்கின கடனைத் திருப்பிக்கொடுத்துக் கொதுவையை மீட்டுக்கொள்கிறார்களென்பது அருமை. நிதியின் ஏற்பாட்டின்படி வாங்கின கடனுக்கு வட்டிகொடுக்கவே அவர்கள் சக்தியற்றவர்களாயிருக்கும்போது முதற்பணத்தைச் செலுத்துவதெப்படி? இப்படிப் பல காரணங்களால் அந்நிதிகளில் கடன்வாங்குகிற ஏழைகள் அதனால் அநேகமாய் மூழ்கிப்போகிறார்கள். அதற்குத் தப்பி மீள்கிறவர்கள் அருமை. இப்படியிருக்க, அந்நிதிகளில் பொருள்சேர்த்து வைத்துத் தரித்திரர்கள் தனவான்களாவதெப்படி? மாதம் இரண்டு ரூபாய் வீதமாவது ஒருரூபாய் வீதமாவது தப்பாமல் ஏழெட்டு வருஷகாலம் பணம் கட்டிக்கொண்டுவந்தால், அவ்வளவுகாலத்திற்குப்பிறகு சொற்பலாபத்தோடு கட்டின பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுப்பதாக இத்தேசத்துநிதிகளில் ஏற்பாடு உண்டு. என்றாலும் அவ்வளவு நெடுங்காலம் தப்பாமல் ஒருவன் கட்டிக்கொண்டுவருவதும் அசாத்தியம்; நடுவே ஒருமாதம் ஏதோ அசந்தர்ப்பத்தால் கட்டத்தவறினால் வட்டி ஏறிப்போகிறது. மேலும் நடுவே சங்கடம் நேர்ந்தால் கட்டினபணத்தை வாங்கிக்கொள்ளவும் கூடுகிறதில்லை. ஆனால் இவையெல்லாம் நிதியார்களுடைய குற்றமன்று. அவர்கள் அதைத் தங்களுக்கு ஒரு வர்த்தகமாக வைத்துக்கொண்டு நடத்துகிறபடியால், அவர்கள் அதனால் சுயலாபம் கிடைக்கிறவழியைத் தேடாமல் மற்றெதைத் தேடுவார்கள்?

போனது போகட்டும்; இனியாவது இத்தேசத்துக் கனவான்கள் கருணைகூர்ந்து, எளியவர்கள் உஜ்ஜீவிக்குமாறு சிலகாலமாய்ச் சீமையிலுண்டாயிருக்கின்ற 'சில்லறைப்பொருள் சேகரநிதி' மாதிரி ஒரு நிதி ஏற்படுத்தி, மிதச்செலவுசெய்து மிகுத்திப்பொருள்சேர்த்துச் சுகமடையும் உபாயத்தை இத்தேசத்து ஏழைகளுக்குக் கற்பிப்பார்களானால், சீமையிலிருப்பதுபோலவே இத்தேசத்திலும் வறுமையால் வருந்துகிற குடிகள் நாளடைவிலே குறைவுபட்டு வருமென்பதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை. விசேஷமாக வறுமையால் வருந்தாமல் நமது தேசத்துக்குடிகளெல்லாம் தத்தம் நிலைக்கேற்றபடி சுகித்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கக் காண்பதைவிட நமக்குக் களிப்பு வேறென்ன?

இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற நிதியின்மாதிரி இவ்விதமென்று எடுத்துக்காட்டினாலல்லது அதன்பெருமை நன்றாய் நம்மவர்க்கு விளங்காததலால் அதன் வரலாற்றை ஒருவாறு எடுத்துச் சொல்லுகிறோம்:

ஏறக்குறைய இருபது வருஷங்களுக்குமுன்னே இங்கிலாந்தில் யார்க்ஷயர் என்னும் மாகாணத்திலே லீட்ஸ் நகரத்தில் ஒரு நிதி ஏற்பட்டது. 'யார்க்ஷயர் சில்லரைப்பொருள் சேகரநிதி' எனப் பொருள்படுகிற 'யார்க்ஷயர் பெனிபாங்க்' என்று அதற்குப்பெயர். அந்தப் பெயருக்கேற்றபடி, குடிகள் ஒரு பெனி அளவுபொருள் (பெனியென்பது நமது எட்டுப்பைசாவுக்குச் சமமான ஒரு நாணயம்.) மூலதனமாய்க் கொடுத்தாலும் அதையும் ஆக்ஷேபமின்றிப் பெற்றுக்கொண்டு, பலதுளி பெருவெள்ளமென்கிறபடி சிறிது சிறிதாகவாவது பொருள்சேர்க்கவேண்டிய பழக்கம் உண்டாகும்படி ஏழைகளைத் தூண்டவேண்டுமென்பதே முதல்முதல் அந்த நிதியை ஸ்தாபித்தவர்களுடைய உத்தேசம். துவக்கின ஒரு வருஷத்திற்குள்ளேயே அந்த நிதி, அதன் அத்தியக்ஷர்கள் கூட இதென்னவென்று திகைக்கும்படி, ஐம்பத்தெட்டு கிளைகளும், எண்பதினாயிரம் ரூபாய்வரையில் குடிகளுடைய வைப்புப்பொருளும் உடைத்தாயிற்றென்றால் அதன் பெருமையை என்னென்று சொல்லலாம்!

அந்த நிதி சிறிதளவாயினும் சுயலாபத்தைக்கருதி ஒரு வர்த்தகத்தொழிலாகத் துவக்கப்பட்டதன்று; பின்னென்னவெனில், அவரவர் கொண்டுவைக்கிற பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டு பத்திரமாய்க் காப்பாற்றிவைத்து அவர்களுக்கு வேண்டியபோது திருப்பிக்கொடுக்கவேண்டுமென்பதற்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதற்கு வேண்டிய நியாயமான சில வியாபாரங்கள்மட்டும் செய்யப்படும். அத்தியக்ஷர்கள் அந்நிதியில் சம்பளம் வெகுமதி லாபம் என்று இவ்வாறு ஒருவிதமாயும் பொருள் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதென்கிற ஏற்பாடு கிடைக்கவே கிடையாது; இவ்விதமான வீண்செலவு கூடவேகூடாதென்று முதலிலேயே கண்டிதமாய் மறுத்திருக்கிறார்கள். வெகு விஸ்தீரணமான யார்க்ஷயர் மாகாணத்திலுள்ள எளிய குடிகளுக்கெல்லாம் மிதச்செலவின் பெருமை இப்படிப்பட்டதென்பதைப் போதிப்பதற்காகவே அந்நிதி உண்டானது. அவ்விடத்தைச்சுற்றிப் பத்துமயில்தூரம் அதன்கிளைகள் வியாபித்திருக்கின்றன. அந்நிதியின் லாபத்தில் தாங்கள் சிறிதளவும் பெற்றுக்கொள்ளாமல் உபகாரத்திற்காகவே அதன் காரியங்களை விசாரிக்கும்படி நிர்வாஹகர்களாய்ச் சிலர் ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்நிதியில் சேருகிற பொருள்களுக்கெல்லாம் தாங்களே உத்தரவாதமாய்த் தங்கள் பெயராலேயே அதன் காரியங்களை நடத்திக்கொண்டுவருகிறார்கள். அவர்கள் வசத்தில் ஒப்புவித்த பொருள்களை, முழுதுமானாலும்சரி ஓர்பாகமானாலும்சரி, எப்போது கொடுத்துவிடும்படிக் கேட்டாலும் கொடுத்துவிடவேண்டியதுதான். அவ்விதமான அத்தியக்ஷர்கள் இப்பொழுது நூறுபேருக்குமேலிருக்கிறார்கள். வேண்டுமானால் ஐந்நூறுபேர்வரையிலும்கூடச் சேருவார்கள். அந்த அத்தியக்ஷர்களெல்லாம் சிறந்த கனவான்களும், பிர

புக்களும், அரசர்களும், சிற்றரசர்களும், நியாயாதிபதிகளும், ஆலோசனைச் சங்கத்தாரும் இன்னும் இவர்போன்றவர்களாயிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பிரபுக்கள் சேர்ந்து நடத்தும்போது அது என்றைக்காவது செழித்தோங்காமலிருக்குமா? அந்த நிதியில் அவரவர் கொடுத்த பொருள்களுக்கு வட்டியும் வேலைக்காரர் சம்பளம்முதலிய சில்லரைச் செலவுகளும்போக, அத்தியக்ஷர்களுடைய கையொப்பம் சேர்ந்து அதனுடைய லாபம் சென்ற 1877-வரு வரையில் சுமார் மூன்றுலக்ஷம் ரூபாயாயிருக்கிறது. அந்தப் பொருளை ராஜாங்கத்தாருடைய அதீனத்தில் வைத்து அந்த நிதிக்கு மூலதனமாக்கிவைத்திருக்கிறார்கள். அதின் விருத்திப்பணம் அந்த நிதியின் வியாபாரங்களை நடத்துவதற்குவேண்டிய செலவுகளுக்கு உபயோகப்பட்டுவருகின்றது. அந்த மூலதனம் அப்படியே சாஸ்வதமாயிருக்கவேண்டுவதுதான். செலவுக்கு அதன்வட்டி போதாமற்போனால் அப்பப்போ வருகிற லாபத்தில் சிறிதளவு செலவழிக்கப்படும்.

அந்தப் பெருநிதிக்குத் தலைமையான ஸ்தானம் யார்க்ஷயரின் முக்கியபட்டணமான லீட்ஸ்நகரத்திலிருக்கின்றது. யார்க்ஷயரின் முப்பத்தொன்பது சிறுமாகாணங்களுள் ஒவ்வொன்றிலும் அதன் பரிமாணத்துக்கேற்றபடி ஒன்றுமுதல் பலவாய் அந்நிதியின் கிளைநிதிகளிருக்கின்றன, இப்போது சுமார் ஐந்நூறு கிளைநிதிகளிருக்கின்றன. லீட்ஸ் மாகாணந்தான் எல்லாவற்றிற்கும் பெரிது. அது ஒன்றிலேமாத்திரம் எழுபது கிளைநிதிகளிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பிரிவிலும் ஒவ்வொரு தனத்தியக்ஷரும் (Treasurer) வெகுவாய் ஒவ்வொரு தனபாலகரும் (Banker) உண்டு. ஒவ்வொரு நிதிக்கும் ஒவ்வொரு கணிகரும், இரண்டுபேருக்குக் குறையாமல் நிர்வாககருமிருக்கிறார்கள். கணிகருக்குமட்டும் சொற்பச்சம்பளமுண்டு. நிர்வாககர்கள் உபகாரமாகவே மேல்விசாரணை செய்துவருகிறார்கள். அந்நிதிகள் சமுதாயத்திற்கும் மேல்விசாரணைக்காரர் ஒருவர் உண்டு. அவர் சில சிப்பந்திகளை வைத்துக்கொண்டு காரியங்களை நடத்திவருகிறார். அவற்றின் கணக்குகளை அப்பப்போது நன்றாய்ச் சோதனைசெய்து, வருஷத்துக்கொருதரம் லீட்ஸ்நகரத்தில் நிர்வாக சபையார் கூடுகிற மகா சபையில் காட்டப்படும்.

நாம் முதலிற் சொன்னபடியே, ஏழைக்குடிகளுக்குச் சிக்கனமும் பொருள்சேர்க்கும் வழக்கமும் உண்டாக்கவேண்டுமென்பதே அந்நிதியின் முதற்கருத்தாகையால், அதற்கேற்றபடி அந்நிதிக்கு வேண்டிய விதிகளும் நியமங்களும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. பொருள்சேர்ப்பதற்கு முதற்பணம் யாராவது கொண்டுவைப்பதாயிருந்தால் இவ்வளவுக்குக் குறையாமல் கொண்டுவைக்கவேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. மேற்சொன்னபடி அங்கே வழங்குகிற பல நாணயங்களுள் மிகவும் குறைந்த நாணயமான ஒரு

பேணி முதற்கொண்டு எவ்வளவுவேண்டுமானாலும் கட்டலாம். கட்டினபணத்தை வாங்கவேண்டுமென்றாலும் அதற்கும் யாதொரு நிர்ப்பந்தமுமில்லை; இனாநிதிகளானால் ஐம்பதுரூபாய்க்குக் குறைந்த தொகைவாங்க ஒரு வாரம் முன்னதாய்த் தெரிவித்தால போதும். அதற்கு மேற்பட்டு எவ்வளவானாலும் பதினைந்துநாள் முன்னதாய்த் தெரிவிக்கவேண்டும். லீட்ஸ் நகரத்திலுள்ள தலைநிதியிலும், தினந்தோறும் பாங்கி என்னும் தனசாலை திறக்கப்படுகிறவிடங்களிலுள்ள நிதிகளிலும் இருநூறு ரூபாய்வரையில் திடீரென்று வேண்டும்போதெல்லாம் தாங்கள் வைத்திருக்கிற முதற்பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். பத்துரூபாய்க்குக் குறைந்ததொகைக்கு வட்டியில்லை. பத்துரூபாய்முதல் அதற்குமேல் எவ்வளவானாலும் ஒரு மாதகாலம் வைத்திருந்தாலும் அதுதற்கேற்றபடி வட்டி கொடுக்கிறார்கள்.

இப்போது அந்நிதியில் லாபம் விசேஷமாய் வந்துகொண்டிருக்கிறது. சென்ற 1877–ஆம் வருஷத்தில் மாத்திரம் எல்லாச் செலவுகளும் போக மிகுந்துவந்த லாபம் சுமார் 55200 ரூபாயாகின்றதாம். அதுவரையில் வந்த மொத்தலாபம் 280990 ரூபாயாம். இவ்வளவையும் அந்தநிதிக்கு மூலதனமாக வைத்திருக்கிறார்கள். இன்னும் புதிதுபுதிதாகப் பலர் சேர்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். எவ்வளவு சொற்பத்தொகையானாலும் வைக்கலாமென்கிற ஏற்பாடு இருக்கிறபடியால், எவ்வளவு தரித்திரனானாலும் இரண்டொரு காசு மிகுத்திவைத்தால் ஆபத்துவேளைக்கு உதவும்; கையில்வைத்திருந்தால் எவ்வளவாயினும் செலவழிந்துபோகுமென்று நினைத்து, கிடைத்தவரையில் சொந்தச் செலவிலே சிறிதளவு நெருக்கியாவது அப்பப்போது சேர்த்துவைக்கும்படியாயிருக்கின்றது. ஒருவனுக்குத் தனக்காய்ச் சேர்க்கவேண்டுமென்கிற புத்தியில்லாவிடினும், அண்டை அயலார் சேர்ப்பதைப் பார்க்கும்போது, அவர்களைப்போல் தானும் செய்யவேண்டுமென்கிற கருத்து உண்டாகின்றது. இப்படிப் பலவிதத்திலும் எளியவர்களுக்குச் சிக்கனமும் சேர்க்கவேண்டுமென்கிற கருத்தும் உண்டாக்குவது எவ்வளவு உபகாரமானது! மேலும் அதனால் ஈனாமூலையில் இருப்பவர்க்கும் பல பெரிய மனிதர்களோடு சகவாசமுண்டாகி, அது காரணமாக நாகரிகமும் பலவிடங்களிலும் பரவும். ஒருதேசத்தின் செழிப்புக்கு இதைவிட வேண்டுவது வேறென்ன? ஆதலால் இத்தேசத்துக் கனவான்கள் பலரும் இங்கே எளியவர்கள் படுகிற சங்கடங்களைப்பார்த்து மனமிரங்கி, முக்கியமாய் அவர்களுடைய சவுக்கியத்தையே கருதி, யார்ஷயர் காசுக்கடையின் மாதிரியை அநுசரிப்பார்களானால் இத்தேசத்துக் குடிகளுக்கு மேன்மேலும் க்ஷேமம் அதிகரிக்குமென்று நாம் சொல்லத்துணிகிறோம்.

சகாயமான தபாற்கூலி.

கவிஇயுற்றுவதில் மகா நிபுணனென்று பேர்பெற்ற கோல்ரிட்ஜ் என்னும் கவியானவன் சிறியவனாயிருக்கும்பொழுது ஒருநாள் விநோதமாய் உலாத்திக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது தபால் சேவகன் ஒரு வீட்டில்வந்து அவ்வீட்டுக்காரி கையில் ஒரு கடிதத்தைக்கொடுக்க, அதை அவள் வாங்கி நன்றாய் இருபக்கமும் பார்த்து விசனத்துடன் அதைத் திரும்பவும் அந்தச் சேவகன்கையில் கொடுத்துவிட்டாள்; ஐயோபாவம்! அக்காலத்து வழக்கப்படி தபால் கடிதத்திற்குக் கூலிகொடுக்க அவளுக்குச் சக்தியில்லை.

அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கோல்ரிட்ஜ் என்னும் கவிஞன் உடனே அவளருகில்வந்து அந்தக் கடிதத்தை ஏன் திருப்பிவிட்டாயென்று கேட்டான். அதற்கவள், இங்கிலாந்தின் வடபாரிசத்தில் ஜீவனநிமித்தம் போயிருக்கிற தன் சகோதரன் கடிதம் அனுப்பினானென்றும், அதற்கு ஒருஷிலிங்கு (ஷிலிங்கென்பது அரைரூபாய்க்குச் சரியான ஒரு நாணயம்.) கூலிகொடுக்கத் தனக்குச் சக்தியில்லாமையால் கடிதத்தைத் திருப்பிவிட்டாளென்றும் சொன்னாள். அது கவிஞன் மனதை உருக்கவே அவன் தபாற் சேவகனைக் கூப்பிட்டுத் தபாற்கூலியை அவனிடத்தில் சேர்த்து அந்தக் கடிதத்தைவாங்கி அவளிடத்தில் கொடுத்தான். தபாற் சேவகன் போனபிறகு அவள் கவிஞனைப்பார்த்து நீர் ஏன் வீணாய் ஒரு ஷிலிங்கு செலவுசெய்தீர்? இக்கடிதத்தைப் பிரிக்காமலே நான் அதிலுள்ள சமாசாரங்களை அறிந்துகொள்ளுவேனே என்றாள்.

அவர்கள் இருவரும் மிகவும் ஏழ்மையான ஸ்திதியில் இருந்தபடியால், சிறிதுகூட திரவியச்செலவில்லாமல் ஒருவருக்கொருவர் தங்கள் க்ஷேமசமாசாரங்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஒருபாயம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; அது யாதெனில், தாங்கள் க்ஷேமமாயிருக்கிறவரைக்கும் ஒன்றும் எழுதாத ஒரு வெள்ளைக் கடிதத்தை மெல்லிய காகிதத்தால் செய்த உறையொன்றிற்போட்டு அனுப்புவார்கள். அக்காலத்தில் தபாற்காகிதம் வாங்கிக்கொள்ளுகிறவர்கள் தபாற்கட்டணங்கொடுக்கிறது வழக்கம். ஆகையால் கடிதத்தைப் பிரிக்காமலே அதை இருபக்கமும் நன்றாய்ப் பார்த்து அதில் அடக்கஞ்செய்திருப்பது வெள்ளைக்கடிதமென்று தெரிந்துகொண்டு, தபாற் கட்டணம்கொடுக்கச் சக்தியில்லையென்று சொல்லி கடிதத்தைத் திருப்பிவிடுவார்கள். இந்தப்பிரகாரம் அந்தச் சகோதரனும் சகோதரியும் தபால் கச்சேரியாரை வெகு சமத்காரமாய் மோசஞ்செய்து

அவர்களுக்குத் தெரியாமலே தங்கள் க்ஷேமலாபங்களை ஒருவருக்கொருவர் தெரிவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது ஔஸ்திரலிய வர்த்தகச்சங்கத்தாருக்குக் காரியதரிசியாயும் அதற்குமுன் ஒரு பாடசாலை உபாத்தியாயராயுமிருந்த ஹில் என்னும் பெயர்கொண்ட ஒருவன் மேற்சொல்லிய கதையை ஒருநாள் கேள்விப்பட்டான். அப்படி அவர்கள் தபால் கச்சேரியாரை வெகு தந்திரமாய் ஏமாற்றியதைக் கேட்டால் ஜனங்கள் வெகுவாய் ஆச்சரியப்படுவார்கள், அல்லது அவர்கள்மேல் குற்றஞ்சார்த்துவார்கள்; அவர்கள் எவ்வளவு சாமர்த்தியத்துடன் மோசம்பண்ணினாலும் அந்த மோசம் மோசமேயன்றி வேறன்று; ஆகவே அது அவர்கள்மேல் குற்றந்தான். ஆனால் ஹில் என்பவன்மாத்திரம் அதைப்பற்றி வேறு அபிப்பிராயங்கொண்டான். தபாற்கட்டணம் அவ்வளவு அதிகமாயிருக்கவேண்டிய அவசியமில்லையென்றும், துரைத்தனத்தாருக்கு நஷ்டமில்லாமல், ஷிலிங்கைக்காட்டிலும் மிகவும் குறைந்த தபாற்கட்டணம் ஏற்படுத்தக்கூடுமென்றும் நினைத்தான். மேற்சொல்லிய கதை அவர் மனதில் நன்றாய்ப் பதிந்தது. அதைக்குறித்து அவன் பிறகு பலமுறை யோசித்தான்; அப்படி யோசிக்கும்போதெல்லாம் அக்காலத்துத் தபால் ஏற்பாட்டையும் விதிகளையும் முழுமையும் சீர்திருத்தவேண்டியதென்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று.

இந்த மூலமாய் ஹில் என்பவன் நல்ல கீர்த்தி அடைந்தான். நன்றாய் யோசித்துப் பார்க்குமிடத்தில் ஸ்டீவின்ஸன் முதலான பெரும்புகழ்பெற்றவர்களெல்லாரும் தாங்களே தீர்க்காலோசனை செய்து புதுமையானதொன்றை வெளியிட்டு அந்தக் காரணத்தால் அடைதற்கருமையாகிய கீர்த்தியைப் பெற்றார்கள்.

ரௌலாந்துஹில் என்பவன் 1795-ம் வருஷம் டிசம்பர்மீ 3-ம் தேதியில் கிட்டர்மின்ஸ்டர் என்னும் ஊரில் பிறந்தவன். அவன் மூதாதைகள் அந்த ஊரிலேதான் பிறந்து வளர்ந்து தங்கள் காலத்தைக் கழித்தார்கள். அவனுக்கு ஐந்து சகோதரர்களும் இரண்டு சகோதரிகளுமிருந்தார்கள். அந்தப் பெருங்குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவது அவன் தாய்தந்தையர்க்கு மிகவும் வருத்தமாயிருந்தது.

ரௌலாந்து சிறியவனாயிருக்கும்பொழுது எட்ஜிவோர்த் என்பவள் எழுதின கதைகளைப் படித்தான். அதில் அவனுக்கு அதிக ஆவல் உண்டாகவே அக்கதைகளைப் பலமுறை வாசித்தான். அப்படி வாசித்ததில், அக்கதைகளில் சொல்லியபடி தானும் உலகத்திற்கு ஒரு பெரிய நன்மைசெய்து கீர்த்திபெற முயலவேண்டுமென்று தீர்மானித்தான்.

இது வெகு விசித்திரமாயிருக்கிறது; காலுக்குத் தோற்செருப்புமில்லாமல் குறுகின சட்டையைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு

அறியாத பிள்ளை தன் சகோதரர்களுடனே உலகத்திற்கு ஒரு பெரிய நன்மைசெய்யப்போகிறதாகச் சொல்லுவதைக் கேட்டால் அது நகைப்புக்கு இடமாயிருக்குமல்லவா? அது பிற்காலத்தில் அந்த ரௌலாந்துக்கே நகைப்பாயிருந்தது. ஆனால் உருவம் பிரதானமல்லவே,

> "தெள்ளியவாலின் சிறுபழத்தொருவிதை
> தெண்ணீர்க்கயத்துச் சிறுமீன் சினையினும்
> நுண்ணிதேயாயினு மண்ணல்யானை
> அணிதேர்ப்புரவி யாட்பெரும் படையொடு
> மன்னர்க்கிருகக நிழலாகும்மே"

என்பதுபோல ரௌலாந்து மிகச் சிறியவனாயிருந்தாலும் அவன் கொண்ட எண்ணம் மேன்மையானதாயிருந்தபடியால், தான் கருதியபடி உலகத்திற்கு ஒரு பெரிய நன்மையைச் செய்தான்.

ரௌலாந்து சுபாவத்திலேயே பலவீனனாகையால் தன்னோடொத்த பிள்ளைகளோடாகட்டும் தன் சகோதரர்களோடாகட்டும் வீட்டுக்கு வெளியேபோய் விளையாடச் சக்தியற்றவனாயிருந்தான். ஆனதுபற்றி அவன் பொழுதுபோக்குக்காக தனக்குத்தானே ஏதாவது ஒன்று நிருமித்துக்கொள்ளவேண்டியிருந்தது. கணிதவிஷயத்தில் அவனுக்கு அதிக விருப்பம். ஜலயந்திரம்முதலிய கருவிகளை அவன்தானே இயற்றவேண்டுமென்று சிலநாள் முயற்சியாயிருந்தான். அப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் அவன்தாய் அவனைப்பார்த்து, அவன் மூதாதைகள் வர்த்தகஞ்செய்துகொண்டு நல்லஸ்திதியிலிருந்தார்களென்றும், பிரான்சுக்காரருடன் சண்டைநேரிட்டபொழுது வர்த்தகங்களெல்லாஞ் சீர்குலைந்துபோக, அப்பொழுது தங்கள் குடும்பத்தைப்பிடித்த தரித்திரம் இன்னும் விடாமல் வரவர விர்த்தியானபடியால் தபாற்கூலிகொடுத்துக் கடிதத்தைவாங்கக்கூடத் தான் சக்தியற்றவளாயிருக்கிறாளென்றும் சொன்னாள். அதைக்குறித்துச் செய்யவேண்டியதென்னவென்று ரௌலாந்து யோசனைசெய்துகொண்டிருந்தான். அவன் சகோதரர்களைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பத் தாய்தந்தைகளுக்குச் சக்தியில்லாமலிருந்தபடியால் அவர்கள் படியாமல் வீணே திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள். அதனால் அவர்களுக்குக் கல்விகற்பிப்பதற்கும் தங்கள் வறுமையை நீக்குவதற்கும் ரௌலாந்தின் தந்தை பாடசாலையொன்றை ஏற்படுத்தினான்.

ரௌலாந்து பன்னிரண்டாம்வயதில் தன் தந்தையின் பாடசாலையில் உபாத்தியாயராய் அமர்ந்தான். ஆயினும் அவன் நன்றாய்ப் படித்தவனன்று; அவனோடொத்த பிள்ளைகள் அப்பொழுதுதான் பாடசாலையில் படிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவன் பாடசாலையில் போதித்தபிற்பாடு சாவகாசம் இருந்தால் படித்துக்கொண்டாவது அல்லது யாதாவதொன்றைக்குறித்து யோசனைசெய்துகொண்டாவது இருப்பான். அவனுடைய பாடசாலையைப்பற்றி யாவரும் சிலா

கித்துப்பேசுவார்கள். மற்றப் பாடசாலைகளில், இன்றைக்கு உபாத்தியாயர் கோபமாயிருந்தாரா அல்லது சந்தோஷமாயிருந்தாரா, பிள்ளைகள் அடிபட்டார்களா இல்லையா என்கிற விசாரமேதவிர, பிள்ளைகள் எவ்விதமாய்ப் பாடம் ஒப்புவித்தார்கள், உபாத்தியாயர் செம்மையாய்ப் பாடம் போதித்தாரா என்கிற விசாரமேயில்லை. இவனுடைய பாடசாலையிலோ பிள்ளைகளுக்கு உபாத்தியாயர் அடிப்பாரே என்கிற பயமில்லை; உபாத்தியாயரிடத்தில் தங்களுக்கே ஒருவித விசுவாசமும் சிரத்தையும் உண்டாகிப் பிள்ளைகள் தாங்களே பாடங்களைச் சிரத்தாபக்தியுடன் நன்றாய் ஒப்புவித்துச் சீக்கிரத்தில் அபிவிர்த்தியடைந்தார்கள். சிலநாள்கழித்து அவன் தன் பாடசாலையை லந்தன்நகரத்திற்கு மாற்றிக்கொண்டான். அவ்விடத்தில் அநேகமாதகாலம் அவன் தினமொன்றுக்குப் பதினைந்து பதினாறு மணிநேரம் வேலைசெய்ததுமல்லாமல், விடுமுறை தினங்களில்கூட அந்தப்பிரகாரம் வேலைசெய்துவந்தான். ஆதலால் சில நாளைக்குள்ளேயே தேக அசௌக்கியம் உண்டாகி அவன் பாடசாலையை விடவேண்டியதாய் நேரிட்டது. பிறகு சிலவருஷகாலங் கழித்துத் தென் ஔஸ்திராலிய சங்கத்தாருக்குக் காரியதரிசியாக ஏற்படுத்தப்பட்டான்.

இந்தச் சமயத்திலேதான் ரௌலாந்து மேற்சொல்லிய கதையைக் கேள்விப்பட்டது. அக்காலத்தில் லந்தன்நகரத்திலிருந்து பிரைடன் நகரத்திற்குக் கடிதம் கொண்டுபோகத் தபாற்கூலி எட்டு பென்சு; எடின்பர்க்கு நகரத்திற்கு ஒரு ஷிலிங்கும் ஒன்றரை பென்சும். பெரிய நியாயாலோசனைச்சபையில் சேர்ந்தவர்களுக்குமாத்திரம் தபாற்கட்டணமில்லை. அவர்கள் தங்கள் சிநேகிதருடைய கடிதங்களின் மேற்புறத்தில் தங்கள் பெயரை எழுதி அவர்களுக்கும் தபாற்கட்டணமில்லாதிருக்கச் செய்வார்கள். அப்படிப்பட்ட சிநேகிதர் ஏழைகளுக்கில்லை, தபாற்கூலிகொடுக்கவும் அவர்களுக்குச் சக்தியில்லை; ஆகையால் அவர்கள் வழிப்பிரயாணிகள் வாய்மொழியாய்ச் சொல்லுகிற சமாசாரத்தைக் கேட்டுத் திர்ப்தியடையவேண்டியிருந்தது. இதுவுமல்லாமல் தபால்கச்சேரியில் சில உத்தியோகஸ்தர்கள் கடிதங்களைப் பிரித்துப்பார்ப்பதுமுண்டு. இந்தமாதிரியான வழக்கம் இருபதுவருஷகாலமாய் நடந்துகொண்டுவந்தது. அத்தனை வருஷகாலம் ஜனங்கள் எப்படிச் சகித்துக்கொண்டிருந்தார்களோ தெரியவில்லை. ரௌலாண்டுஹில் அதைச் சீர்திருத்தும் வேலையை மேல்போட்டுக்கொண்டான். அவனுக்கோ தபால்கச்சேரியில் நடக்கிற வேலையைக்குறித்துச் சிறிதளவுந்தெரியாது. ஆயினும் நாளாவர்த்தியில் அவைகளையெல்லாந் தெரிந்துகொண்டு தீர்க்காலோசனைசெய்து, லந்தன்நகரத்திலிருந்து எடின்பர்க்கு நகரத்திற்குக் கடிதம் அனுப்ப தபாற்கூலி ஒரு பெனி கூடப் பிடிக்கவில்லையென்றும், நிதானித்துப்பார்த்தால் ஒரு பெனியில் முப்பத்தாறி

TRAVELLING IN MADRAS PRESIDENCY.

சென்னை ஜட்காவண்டி.